

„Csak szív kell...”

Agócs

Ézsiás

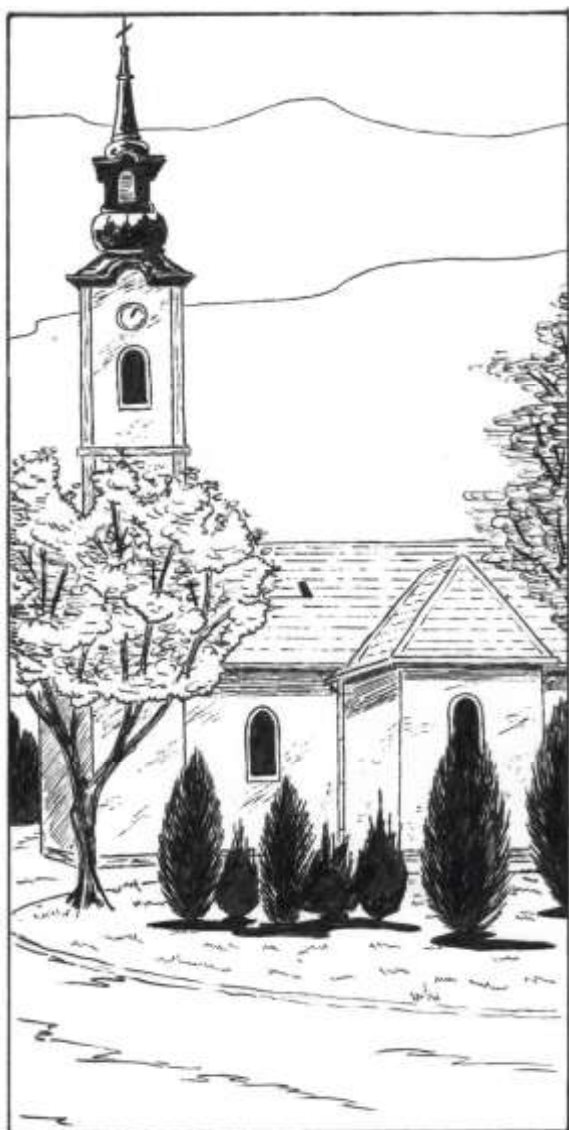
Kolozs

Zsámboki

VÁLOGATOTT VERSEK

“CSAK SZÍV KELL...”
VÁLOGATOTT VERSEK

AGÓCS- ÉZSIÁS- KOLOZS- ZSÁMBOKI
“CSAK SZÍV KELL...”
VÁLOGATOTT VERSEK

FÉNYSZARUIAK BARÁTI EGYESÜLETE
Jászfényszaru, 2003. augusztus 30.

Szöveget szerkesztette:

Pető Zoltán

A kiadványt gondozta:

Zsámboki Lászlóné

Grafikai munkák:

Zorád Ferenc

ISBN: 963 212 066 3

Kiadja: Fényszaruik Baráti Egyesülete
Felelős kiadó: Tóth Tibor

Készült: Szinkron Press Kft. Budapest
Felelős vezető:

Kiadói előszó

Az Olvasóhoz

A városi cím adományozásának, a Fényszaruiak Baráti Egyesülete alapításának 10. jubileumi évében, 2003-ban, az alábbi gondolatok jegyében szeretném a Kedves Olvasó számára e kötetet ajánlani:

A tevékeny emberek többsége munkahelyi elfoglaltságát követően, vagy nyugdíjas éveiben saját és mások örömeire, lehetősége és tehetsége szerint hódol kedvtelésének.

Van, aki kertet épít és gondoz, van, aki köt és horgol, van, aki énekel és táncol, van aki színjátész, van, aki a festészettel próbálkozik eltérő sikerrel.

Ezek a tevékenységek látványukban gyönyörködtetnek, az érdeklődők széles köre ismerheti meg és lehet az “alkotásnak” csodálója.

A versírás nem tartozik a fenti kategóriákba, mert aki ezzel foglalkozik, elsősorban saját magának írja. A verseket a szűk családi, esetleg baráti kör ismerheti meg.

A Fényszaruiak Baráti Egyesülete most arra vállalkozott, hogy jubileuma kapcsán a versírással foglalkozó tagjainak verseiből válogatott. A könyvalakban megjelenő versek már szélesebb körben válhatnak ismertté, a versek iránt érdeklődők számára.

Bízom benne, hogy a versek sokszínűsége lehetővé teszi mindenki számára, hogy néhány verset szívébe zárjon. Számunkra különösen kedvesek azon versek, amelyek konkrétan, helyi

személyekhez, eseményekhez, a településhez kötődnek, hiszen egyesületünk egyik fő célkitűzése a lokálpatrióta szemlélet elmélyítése városunkban.

Kívánom, hogy a jászfényszarui születésű, Jászfényszarun élő, Jászfényszaruból elszármazott szerzők verseinek többsége maradandó élménnyel gazdagítsa olvasóit. Ha ez így lesz, akkor már elértük célunkat.

Hisszük, hogy szülőhelyünk Jászfényszaru, ismét gazdagabbá vált e kiadvánnyal.

Végezetül Kocsis György versről alkotott gondolatát ajánlom az Olvasó figyelmébe:

*“A vers létezik, él, várakozik ránk,
itt a közelünkben.
Még nem ismerjük, nincs alakja,
teste, nincs szavakba öntve,
de benne van a csillagokban,
fákban, virágokban, minden
láthatóban és láthatatlanban.
Várja, hogy valaki észrevegye,
felöltöztesse hozzá illő ruhába,
szavakba, formába.
A vers örök idők óta él, halhatatlan...”*

Agócs Zsuzsanna

1986-ban születtem Hatvanban. Három év után Pusztamonostorról Jászfényszarura költöztünk.

A pusztamonostori Általános Iskolai négy év után 1996. szeptember 1-jén már itt kezdtem a tanévet.

2000. szeptemberétől a Hatvani Bajza József Gimnázium tanulója vagyok.

Első versemet 1994-ben anyák napjára írtam.

2001. májusában megnyertem egy helyi versírópályázatot, melyet a Jászfényszaru-i Oktatásért Alapítvány hirdetett meg.

Szeretem a történelmi jellegű és a humoros verseket.

Kedvenc költőm Heltai Jenő, de a kedvenc versem mégis Petőfi Sándortól származik. Már tíz éves koromban szívesen szavaltam a Gólya című művét.

Itt minden más

Egy hely a Földön, egy kis zug
 Az otthonunk, Jászfényszaru.
 Ezer város között ez egy saját világ,
 És nekünk ez egyedi, itt minden más.

A levegő, a házak, a fák,
 Reggel ezek mosolyognak rám.
 Rám köszön az utcán szomszéd és barát,
 Itt mindenki ismer, itt minden más.

Lehet tél és szakadhat a hó ránk,
 Vagy a pulcsimon tavaszi szél fúj át.
 Moshatja arcom eső, vagy lehet napos nyár,
 Teljesen mindegy, mert itt minden más.

Szép hely ezen kívül van még több ezer,
 De az ittlakóknak ez ragyog legszebben.
 A gyárak gomolygó füstje itt senkinek sem árt,
 Mert ez Jászfényszaru, itt minden más.

Nappal él, bizsergő, nyüzsgő világ,
 Éjjel alszik, pihen ez a kis vár,
 Melynek legmagasabb tornya már
 Éppen háromszáz éve áll, azért mert itt minden
 más.

Maradjon is az még harmincezer évig,
 Míg ezen a földön van s lesz miért élni.
 Addig itt mindenkit boldog élet vár,
 Csupán azért, mert itt minden más!

2000.ápr.

Hazám

Kisváros a nagyok között,
 Alig venni észre,
 Mégis békét nyújt a vándor
 Megfáradt szívének.

Aki egyszer ide betért,
 Sosem felejtí el,
 Én mondom, hogy a rossz sorsát
 Nem is érdemli meg.

Szülőházám, hát szeretem,
 Áldja meg az Isten,
 Engem az a zsarnok Forint
 El nem csalhat innen.

Dombok, halmok veszik körül,
 Pont megfelel nékem,
 S a kékvizű patakjánál
 Szébb a földön nincsen.

Templomtornya a magasból,
 Városőrként figyel,
 Hogy a török vagy a tatár
 Senkit ne vigyen el.

2000.ápr.

Zord hegy, vagy tenger

Zord hegy, vagy tenger,
 Az nékem nem kell!
 E város a szívem csücske,
 Itt maradok én örökre!

Zord hegy, vagy tenger,
 Félfhet az ember!
 Ezer veszélyt hordoz, cipel,
 És az ember túl sokat mer!

Zord hegy, vagy tenger,
 Mind istentelen!
 De a város vallja,
 Isten szavát hallja!

Zord hegy, vagy tenger,
Szememben semmi!
De, hogy szeretni tudd,
Ide kell születni!

Zord hegy, vagy tenger,
Vagy egy őrült folyó!
Egyik sincs oly szép,
Mint a patak, a habzó!

Zord hegy, vagy tenger,
Mire véljem én ezt?
Nem tudja elcsalni
A hű falusi szívet

2000.aug.

Ez az a táj

Ez az a táj, hol a virágnak
Ezer szirma nyílik,
Ez az a hely, ahol az imának
Hangja menybe hallik.

Ez az a táj, ahol a nyúl
Elviszi a puskát,
Ez az a hely, hol a kutak
A tiszta vizet adnak.

Ez az a táj, ahol a nyáját
Nem bántja a farkas,
Ez az a hely, hol arany cipőt
Készít el a varga.

Ez az a táj, hol hajdan
Nagy harc folyt a honért,
Ez az a hely, hová végül a fáradt
Pihenni tér.

2001.szept.

Két pillantás egymásba mélyülve

Egy kézfogás, csillagot ígérve,
Egy pár egymásnak teremtvé,
Egy ölelés, ezredszer, remegve.

Arcotokra az idő ráncokkal írta a múltat,
Mit kettőtöknek az élet megadott.
Az idő mélyítette ki a bűnük ráncait,
S ásta ki az öröm könnyeinek árkait.

Az első közös perctől, egészen ezen percig,
Az évek tovatűnnek, s nem marad itt semmi.
Semmi, csak a szívbe íródott emlékek,
Semmi, csak két ember és egy boldog, közös
élet.

A gyermekek vidám, hangos nevetése,
Az unokák eleven, boldog csicsorgása,
S egy kisfiú, hangja ki dédunokátok,
Tette boldoggá ezt a házasságot.

Mikor vihar tört ki, az élet tengerén,
Mindig erősebb volt a szélnél a szív.
Az összetartás legyen hát példa az utókornak,
Hogy sose engedjenek semmi fondorlatnak.

Bár a homályos emlékek még fel-felderengenek,
S néha felszakítják a régi sebeket
Nincs olyan tett, olyan cselekedet,
Mi szétszakítaná közös 50 éveketek.

Ez egy lopott pillanat, mely oly gyorsan elillant,
S minden eddigi élmény vele tova száll,
Csak az emlék az, mit szívetekbe vésve
Mindig minden időben bennetek marad.

Arcotokra az idő ráncokkal írta a múltat,
Amit ketten együtt az életből kaptatok.

Az idő mélyítette a bának ráncait,
S ásta ki az öröm könnyeinek árkait.

Mivel indultatok, gyenge kézfogás volt,
Az mostanra erős kötelékké váltott.
A gondok olyan sokszor próbálták eltépni,
De azért szerető szív nem akart engedni.

Az arcot meggyötörték az öregség évei,
De a szívek nem öregszenek, még van mód
szeretni.

Hiába pusztított vihar az életetek tengerén,
Mindig erősebb volt az őszinteség.

A homályos emlékek a múltból még
felderengenek,
S néha felszakítják a régi sebeket
De nincs olyan tett, olyan cselekedet,
Mi szét tudná tépni közös 50 éveket!
2001.okt.

Karácsonyi gondolatok

Élni csak az él, aki
Teljes szívvel és teljes lélekkel él,
Szeretni csak az tud, aki
Szívvel, lélekkel érez.

Az élet titkon kapott ajándék
S csupán addig a tiéd,
Míg vigyázol rá!

2001.dec.

Miért fáj

Mondd kérlek, válaszolj a kérdéseimra,
Mondd miért fáj úgy, ha nem érezlek?
Ha idő és tér mind kettőnk közt áll,
S feszít, s megőrjít hiányod s a vágy!

Ezer zöld fa, fű és milliónyi liget,
 Melyek közt a szívem egy lakatlan sziget.
 Üres, mikor messze vagy, úgy hiányzol, úgy fáj,
 S nem tehetek semmit, mert túl nagy a táv.

Mondd, hogy mikor jön el a perce,
 A mi percünk, a szerelmünk perce,
 Mikor végre a szigetünkön egy kis ligetben,
 Zöld fűz alatt végre velem leszel, s örökre!
 2002.jún.

Az a gyászos nap

A hősiesség méltóságát sárbatiporva,
 A magyarok dicsőségét kétségbe vonva,
 Arad város nevét hírverésbe hozva,
 Tizenhárom Magyar hős kivégeztetik!

A tábornok szavát égis dícsőítve,
 A magyarok Istenét semmisnek tekintve,
 A szabadság jogát a földig lenézve,
 Tizenhárom Magyar hős kivégeztetik!

Október hónapját emlékeztetéssé téve,
 A szép reményeket mind összetörve,
 Az osztrákok császárárt így ismertté téve,
 Tizenhárom Magyar hős kivégeztetik!

Aradot puskák hangja által hangosítva,
 A Magyar földet hősi vérrel itatva,
 Családokat ezzel könnyekre fakasztva,
 Tizenhárom Magyar hős kivégeztetik!

Osztrákokra ezzel ezer átkot szórva,
 Magyarokat a Szabadságtól megfosztva,
 S a dölyfös császár keze alá vonva,
 Tizenhárom Magyar hős kivégeztetik!
 2002.okt.

Bandériumunk

Szűcs Mihály nevét viseli a kis család,
Lovakon pompázó dicső katonák.
Ádáz csatákban, lovak hátán edzve
Vágtáznak előre csillogó szemekkel.

Piros-Zöld egyenruhák sora,
Fényes kakastollcsokor a csákóba.
Fekete csizmák, fényes kardok,
Ha kell, mind egy emberként harcol.

Ágyúk hangja, puskalövések,
Nincsenek bizonytalan lépések.
A történelem legszebb perceit idézve
Gyakran fürdenek a dicsőség fényében.

A tavaszi hadjáratot elénktárják,
Száz csatát megnyertek már,
Toborzók, zene, táncház,
Ez is a huszárélettel jár.

De ilyenkor az sem ritka,
Ha valaki feje nem tiszta.
Ha netán egy huszár másnapos,
Akkor jönnek a jászasszonyok.

Kosarukban mégis pálinka s pogácsa,
Ott vannak a huszárok nyomába,
A kötszer kéznél mindig ott van,
Ezt Kossuth is így akarta.

Vas fegyelem, erős kezek,
Fényes lovak, stabil nyereg,
Fonott kosár, fodros szoknya,
Minden hajtincs kontyba fogva.

A jó munkához csupán ennyi kell,
Bandériumunkat így ismerik el.

2003.júl.

Ézsiás László

Születtem 1947. február 7-én, Jászfényszarun, Huszár utca 14.szám alatt (a Boros tó mellett).

Édesanyám egy, édesapám nyolc éves koromban elhunyt. Az általános iskola elvégzése után Pestre kerültem 1961-ben ipari tanulónak.

1964-ben szakvizsgát tettem, mint vasesztergályos. Dolgoztam a Csepel Vas- és Fémművekben, majd a Magyar Kábelművekben.

1970-ben Jászfényszarura kerültem a Béke TSz. gépműhelyébe dogozni. Itt szép remények elé néztem.

Sajnos néhány hónap múlva látásom romlani kezdett, mely '71. tavaszára teljesen elhagyott. Egy év reménytelenség után Pestre kerültem újra, a Vakok Intézetébe. Új élet, új remények... Meg kell tanulni vakon élni.

A munka: telefonalközpont-kezelés.

Kudarok a magánéletben: házasság, válás. Gyermekeim nincs.

2000-ben jött egy kedves, kinek neve Éva.

Versírás: a '70-es években néhány, majd szünet. A '90-es években versírás, versmondás párhuzamosan.

Ekkor írtam Ars Poetica-nak egy hatsorost:

“Vers a szívemben, szívem a versben,
Így élünk együtt, virágos kettesben,
Immár negyed százada sötétben,
Azért mégis csodás fényességben,
Mert szívemben kis gyertya minden vers.
Szeresd a verset, s te is fényre lelsz!”

1996-ban szívem, lelkem újra hazatalált szülőfalumba, amely közben újra város lett. Azóta tagja vagyok a FÉBÉ-nek, vagyis a Fényszaruiak Baráti Egyesületének.

“Már fejlődő város nekem még szülőfalu.
Szeretlek szülőföld, szeretlek Jászfényszaru!”

Minek az élet 1971. tavasz

Minek az élet csillogó fénye,
Ha nem látlak többé sohasem téged.
Minek a hajnal, a nappal, az este,
Ha vakon botorkálva téged kereslek.
Semmi bajom, csak kirabolt az Isten.
Most már tudom, Uram, mi is volt a kincsem.
Eltűntek az arcok, szépek, gyönyörűk,
Ki fűzi be, nagymama, helyettem a tűt?
S ki fogja öntözni szüleid sírját,
És ki fog menni futbalozni, ha hívják?
Minek az élet egyetlen perce,
Ha szomorú szívem mindig csak reszket?
Ha nem válik el a nappal az éjtől,
S a piros betűs vasárnaptól a hétfő?
Kegyetlen vagy Isten, haragszom rád nagyon!
Inkább sújtottál volna villámmal agyon!
Fektettél volna anyám mellé csendben,
S mennydörögtél volna: "Szeressetek engem!"
Néhány éveig még bennem él a gyermekkor,
S rájövök lassan, hogy boldog voltam még
akkor.

Mikor fogom megérteni, mi miért van?
Követelem, szeretnék tudni mindent, még ma!
Nagyon szeretem a szépet, jó volt nézni...
Ki mondja meg nekem, lehet-e tovább élni?
Lehet-e úgy elaludni, szép volt a nap?
Végtelen a jövő, s a múlt csak egy pillanat.

Örök éjszaka

Nagyon lassan esteledett,
Hogy legyen idő felkészülni.
Izzadt a nap, megszenvedett,
Szép örök éjt jött nekem szülni.
Vajúdott az éjjel, a nap,
És vajúdtam az Istennel én.

Most már örök éjszaka van,
 De mégsem tudok aludni én.
 Emberszívem jéggé fagyott.
 Mi ez?! Mi történt?! Hibernálás?
 Ha volt Isten, most elhagyott.
 Bocsáss meg, de nem vagyok hálás!
 Most már örök éjszaka van...
 Az egész világ engem figyel..
 Lábam alatt reng a talaj,
 Nem látja senki beteg szívem.
 Hallom, hogy a hátam mögött
 A virágok összenevetnek.
 Anyám forró teste fölött
 Dögkeselyűk engem keresnek.
 Glóriás Mária-anyám,
 Imádkozzál érettem most is,
 S ha nagyon fényes lesz a nyár,
 Majd a halálom óráján is!

1972.

Óda a szülőföldhöz

Ahogy gyermekét karolja anyja két keze,
 Úgy öleli ezt a várost Pest és Heves megye.
 Az Alföldön, ott ahol a Galga a Zagyvába lép,
 Vagy fél ezer éve él egy maroknyi nép.
 Isten segítségével művelve a földet,
 S hogy ki ne haljon, mindig új életet nemzett.
 Itt születtem én, itt voltam gyermek,
 Legeltettem, ha kellett markot szedtem,
 Vagy a mezőre ebédet vittem.
 S hogy a jövő szebb lesz, még el is hittem.
 Itt húztam a toronyban a nagyharangot,
 S tanultam kispapunktól a tíz parancsolatot,
 Mezítlábas árva gyerek szomjas a tudásra,
 Itt siettem minden reggel öreg iskolámba.
 S nyolc gyönyörű iskolaév után
 Itt léptem át az élet kapuját.
 Drága tanítóim életre neveltek,
 Szigorú szavakkal őszintén szerettek.

S azóta bármerre járok a világon,
 Harmatos szemekkel mindig hazavágyom,
 Mert szeretlek szülőföld apró dombjaiddal,
 Poros és sáros útjaiddal, öreg és új házaiddal.
 S vidáman mosolygó lányaiddal.
 Tudom nem könnyen boldogul az ember fia,
 Jól esik a megszépítő nosztalgia.
 Meg vagy-e még Öregszőlő, Szilfa, Zsombék,
 Rét, Peres, Halesz, Kistanya,
 Borjújárás, Gaznyilas, Szappancsik,
 És ki tudja még mit hagytam ki:
 Sárkánygödör, Vásártér, Krizsantó,
 Szikrató, és a jó öreg Borostó,
 Melynek partján tanultam járni,
 S jó volt a jegén iringálni.
 Egyszer el akart nyelni, aztán kiköpött a tó,
 Hortáver doktor bácsi volt a gyógyítóm.
 Nincs már artézi kút, kiszáradt a tó,
 Csapból jön a víz és szól a telefon.
 Önmagukért beszélnek a tények,
 Fejlődés felé lapoz az élet.
 Kalapgyár, Orion, majd jött a Samsung,
 S mi mindent az ifjúságra hagytunk.
 S ha májusban felülről nézed e tájat,
 Láthatod az ezüstösen fénylő fóliákat.
 S hogy magyarra köszön itt a tavasz és a nyár,
 Mert összefér a székely a jász és a cigány,
 S aki itt született az örökre büszke jász,
 Itt vétetett porból s majd itt is leszen porrá.
 Ha homályba tűnnek is a régi képek,
 Az ész a szív őriz minden szép emléket.
 Már fejlődő város, nekem még szülőfalu,
 Szeretlek szülőföld, szeretlek Jászfényszaru!

1994

Honvágy

Egyszer csak megdobbán a szív, és jönni kell.
 Élőim és halottaim megint haza hívnak,

s mint a gyermek, tolnám a buszt, hogy minél
előbb,

köszönhessek a Galga és a Zagyva hídnak.

Néha hazajövök, mert vár a Festő-köz,
a harangszó, a csend, a közel- s távolmúltam,
gyermekkorom szegényszagú fészke,
ahol magamban sírni már nagyon korán
megtanultam.

És ha sírotok felé jövök ifjú szüleim,
bizony sorba állnak szívemben a szavak.

Ahogy öregszik az ember, lassan megtanulja,
sem élet, sem holtat feledni nem szabad!

Néha hazajövök, hogy kezet fogjak testvérral
és jó baráttal,

nem azért mert így szokás,
és, hogy egyszer véletlenül megtaláljam
első szerelmem lábnyomát.

1995.

Éva és karácsony
(Évának karácsony 2000.)

Először Éva, azután karácsony,
Előbb a te neved, és aztán a jászol.
Jászolban a gyermek, s megtisztul a világ.
Látod kicsi Éva? Jézuska mosolyog rád.
Ádám és Éva az első emberpár,
Évszázadok óta hordják a fenyőfát,
Amelynek illatával megtelik a lelkem,
S egy csodás érzés kerít hatalmába engem.
Hol van már a bűne az első asszonynak,
Tisztító hatása volt a kis jászolnak.
Az én bűnöm is arra vár ki tudja hány éve,
Hogy jön majd egy tiszta nő, akit úgy hívnak,
Éva.

Szívemre teszi kezét, s az többé nem fáj.

Elhagyja ajakát gyógyító imádság.

Melegsik itt belül, tanulok szeretni,

Istenem, jó volna sok rosszat feledni.

Kimondani bátran, már én is jó vagyok,
 Most már az élettől én is csak jót kapok.
 Jó tündére vagy a földnek, Éva a neved,
 hogy is fér el benned ilyen sok szeretet.
 Először Éva, s azután karácsony,
 Előbb a te neved, s aztán a jászol.
 Jászolban a gyermek szívében szeretet,
 Éva fogja kezem, köszönöm Istenem.
 Majd elmúlik karácsony, de itt marad a szeretet,
 melyből apró csíráként kibújik a szerelem.

FÉBE dal a FÉBE bálra
 2001.február 16.

Kinek szóljon először az ének?
 Talán a FÉBE ötvenéves elnökének?
 Vagy egy hölgynek, aki Fényszarun az első?
 Ő a legkedvesebb polgármesternő...
 Szeretettel szálljon ez a dal,
 Énekelje öreg s fiatal!
 Mindenkinek szóljon, kikre büszkék vagyunk
 még,
 Van köztük festő, színésznő, rádiós meg tévés.
 És akkor legyen a zene most a .. rock
 A legszebb rock pedig a huszá-rock.
 Jászfényszaru büszke rátok,
 Nagybajuszú szép huszárok
 Sorolhatám én egy hétig...
 Vagy legalább ma éjfélig,
 Kikre vagyunk még mi büszkék,
 Nincsenek is nálunk szürkék.
 Mert a fényszarui olyan fajta,
 Ország-világ szemem rajta.
 Gyere hát a FÉBE bálra,
 Nem vágnak ott téged állba.
 Sőt: csókot kapsz, és táncra kérnek.
 Mindenkinek szól az ének.
 Ez a nóta tiszta szívből harsan,
 Néhány napja véget ért a farsang,

De a FÉBE bálon ezer meg száz mosoly röppen.
Istenem, olyan jó, hogy Fényszarun születtem...

Negyven éve

Emlékeztek, hogy is volt? Igen, nem felejtjük el
soha,

Egymás mellett állt a két öreg iskola.
A régiben elkezdtek tanulni leírni a nevünk,
S az újban már tudománnyal lett tele a fejünk.
Azóta elpusztult a régi, született egy új,
Mert lám ilyen az élet, végtelen az út.

S Drága Tanítóink:

Kik szelíd mosollyal, kik kemény kézzel
Plántálták belénk a tudást, nem kis nehézséggel.
Bizony soha nem tudjuk meghálálni néktek,
Hogy akkor koponyánkban megtörtént az
alapkőletétel.

Akik közületek már odafönn a kis angyalokat
tanítjátok az égben:

Adjon a jó Isten Tinéktek örök békességet!
S akik még itt a földön teszik szebbé az éveket,
Nektek adjon az Isten hosszú, boldog életet!

Emlékeztek arra a szép napra, amikor könnyes
lett a szemünk?

Amikor a két öreg iskola egyszerre engedte
el a kezünk?

S mi mosolyogva énekeltünk, hogy:

“Tanítóink, diáköcsénk a szívünk nem feled,
Te kedves város, víg tanyánk, immár Isten
veled...”

Negyven év... ugye hihetetlen, hogy elszaladt?!
S néhányan közülünk már a föld alatt.

Most, kik összejöttünk: Álljunk fel némán,
fogjuk meg egymás kezét,

S könnyes szemünkben érezzük minden
 osztálytársunk szeretetét.
 Van aki mindennap ezt a földet járja,
 S van aki sok-sok éve már nem is látja.
 De mindnyájan szerettük, mert szülőföld ez
 nekünk.

Szülőföld a kedves, hol édesanyánk nyelvén
 Először mondtuk valakinek, hogy: Szeretlek!

Kedves fiúk, Édes lányok!
 Ugye emlékeztek az első szerelemre? Az első
 ügyetlen csókra?
 Kiserdőn a sárkánytóra, ibolyára, a Zagyva
 tiszta vizére,
 A templomtérre, s a mindennapi harangszóra?
 A Tisztelendő Atyára, aki hitet adott,
 A Kántor úrra, ki mindenkre rámosolygott,
 S a jó öreg doktor bácsira, ki betegágyunktól
 elűzte a gondot.

Kedves fiúk, Drága lányok!
 Legyen szívünkben a szeretet ima,
 Ne vesszen ki belőlünk a nosztalgia.
 S most nézzünk egymásra! Látjuk, hogy a
 fiúknak világosodik a fejük,
 A lányoknak lelkükhöz fehéredik a hajszájuk,
 S be nem áll az a pici szájuk.

Emeljük poharunk mindenkre, aki szívünkhöz
 közel áll:
 Családra, társra, jóbarátra, Édesanyánkra,
 Mert ide hozott erre a világra.
 Minden tanárra, aki nemesítette lelkünk,
 És egyáltalán mindenkre, aki hagyta, hogy
 szeressük!

Higgyük azt, amit itt közölünk eddig is hitte,
 Amitől mindenki valamire vitte,
 S ha ez kevés, higgyük, hogy van remény,
 Kérjük az Istent, hogy legyen még negyven év!

2001.júl.3.

A tizedik FÉBE bálon

A tizedik FÉBE bálon szól a muzsika,
 Hogy járja az Éva, Kati meg a Zsuzsika.
 Táncol velem a farsang, kacagva átölel,
 A tizedik FÉBE bált ne feledd soha el!

Ne feledd, mert ünnep ez, hisz jubilál a bál,
 Legyél büszke, amíg élsz, hogy te is itt voltál.
 S ha a képzeletbeli tablót előveszed,
 Nagy sztárok fotóit tükrözi szemed.

Ez a bál a bálók bálja, nagy a híre, hangja
 Jász-Nagykun megyében egyre nő a rangja.
 S nagyok közt a legnagyobb éppen a tizedik
 Csodaszép a sztárok csokra, nekem elhihetik.

A berényi bikalegelőn játszott nemrég,
 A tizedik FÉBE bálon ő a díszvendég.
 Elindult a Gellér utcán még lassan járva,
 Majd futni kezdett, s ideért a FÉBE bálra.

Vele futott Encike, a Big Brother tündér,
 Hej, ki tudja megmondani hogy a csókja mit ér.
 Biztatgat bennünket, hogy inni kő, enni kő,
 Mondja két gyermek szülője, Kari és Enikő.

Aztán itt van Fényszaru büszkesége, lánya,
 Őt a FÉBE bál minden évben várja.
 Neve csé csé csé, Csinos Csomor Csilla, vagy
 Zsuzsa?

Nem berényi, de mégis ő a Berényi anyuka.

Már nyíló, szép rózsaszál lett, íme ma,
 Gyönyörű tehetségünk, ő Jakus Tímea.
 Régóta ismerik hangját a háznak falai
 Szabó Krisztinát mindig jó újra hallani.

S jönnek a táncoló gyerekek, mint egy fecske
raj,
S egyetlen szép hang, a pedagógus énekkar.
No, de jaj, cica, s akik a műsort vezetik?
Ilyen két tehetség nem minden nap születik.

Nincsen rá hasonlat és nem is lesz rá soha,
Hogy milyen bájos Cserháti Ági mosolya.
Mint a mesében a királyfi, hol volt, hol nem
volt,
Hódító orgánumával jött Zsámboki Zsolt.

Lemaradt a meghívóról, nem volt vele gondja,
Mert itt van Harsányi Gabi, s majd velünk
együtt mondja.
Rézmoszarat vegyenek, mely bűbájosan antik,
A fényszaruí bálon ez lesz a romantik.

S végül büszke vagyok arra, hogy itt lehettem
én,
Meghallgattad ezt a dalt, mást mit is tehetél.
A tizedik FÉBE bálon szól a muzsika,
Hogy járja az Éva, Kati és a Zsuzsika.
2002.febr.

A harmadik évforduló

Ajkamhoz ér a tavasz lángja,
Harmatgyöngy hull a gyöngyvirágra,
Anyját a gyermek hazavárja.
Roskadozik reszkető térdem,
Mennyi a hit, mennyi az érdem?
Annyi mindent Istentől kértem.
De nem adott szinte semmit,
Inkább abból is kicsit elvitt,
Ki mondja meg miért vagyok még itt?
Éva tudná megmondani azt,
Vele együtt várom a tavaszt,
Fiának ad anya így vigaszt.
Olyan jó, ha hiányozni kezd,

Rózsákat bont szívemben egy kert,
 Drága anyám mosolyog ott fent.
 Újjong a világ enyhül a harc,
 Lelkemben élsz és ott is maradsz,
 Ó istenem, Te mégiscsak adsz.

Áprilisi szonett

Április bolond tréfái szállnak,
 Pezsgőt iszunk, mert szívünk ünnepel.
 Ringó vágyaink gyönyörre várnak,
 Izzani kezd a régi szerelem.
 Lelkem versei életre kelnek,
 Ihlet születik, édes ajándék.
 Selyemhangodra rigók felelnek,
 Te vagy az ihlet, te vagy a szándék.
 Ismeretlenből lettél ismerős,
 Zöldülő, megújuló szép tavasz,
 Enyhülést hoztál, s ha kell adsz erőt.
 Nem csak tavasz vagy és nem csak vigasz,
 Egyetlen vagy, költészet és zene.
 Gyermeklelkemnek angyali üzenet.

Emlékezet

Igaz kell hogy legyen,
 hiszen a kereszten,
 Olvastam a neved.

Könnyen felidézem
 a csúf nagy betűket.
 Élt 32 évet.

Ott álltam kisgyerek,
 ismerkedtem veled
 Motyogtam a neved.

De nem jött a számra,
Csak annyi, hogy árva.
Mind azt mondták, Árva.

Ott fekszik melletted
Apám a kegyetlen,
Azt mondták, kegyetlen.

Nekem csak annyi fáj,
Sem apám, sem anyám,
Felnevelt nagyanyám.

Nagyanyám a drága,
Életem virága,
Sorsom igazsága.

Iskolába menet,
Ő fogta a kezem,
Él az emlékezet.

Meghaltatok régen,
Utamon mi vezet,
Csak az emlékezet.

Kegyetlen a végzet,
Mozdulatlan kezek,
Él az emlékezet.

Egy szál virág helyett

Egy szál virág helyett, szavak szép szirmait
hoztam elébed,
Ha ezt kevesled, kis gyermeki lelkemnek
bocsáss meg kérlek.
Hisz nem tudhatja ő, hogy épp ma neked mi
lenne kedvesebb,
Ahogy a gyermek is lassan tanulja meg, mi a
szeretet.

Egy szál virág helyett mennyit ér a szó, mi
 érzésből fakad,
 Méltó e szivedhez, hogyha nem is fény, s még
 csak nem is arany.
 Egy szál virág helyett, kérlek fogadd el szavak
 szeretetét.
 Még akkor is kedves, ha látszólag egyszerű s
 nagyon szerény.
 Hisz tudom, szivedben összeér a szó, egyé lesz
 gondolat.
 Enyém volt, tiéd lesz, majd mind egyesülve
 ajkadon fakad,
 Egy szál virág helyett hozhatnám a napot,
 holdat, csillagot,
 Vagy egy kismadárkát, mely éjjel-nappal csak
 teneked dalol.
 Hozhattam volna, hisz a világon annyi szép van
 sokminden,
 De bocsáss meg édes nekem, most e néhány szó
 legnagyobb kincsem.

A jászok emlékkönyvébe

Minden nap,
 Mikor a legelső fürge szél,
 A hajnal csókja arcomhoz ér,
 Évszázadok fátyolán át,
 Hallom jász ősapáim hangját:
 “Daban horc nahhe kau-
 A te napod legyen jó urunk!
 Szép magyar hazába vigyen tovább utunk!”
 Jöttek Napkeletről, a Kárpátokon át,
 Tiszán is átúsztatva, még akkor úgy hajdanán,
 Magyarország hajnalán.

Zagyva partján letérdeltek,
 Hálaikat elrebegtek:
 “Köszönet, Istenem, és végtelen hála,
 Segíts minket, Uram, s miénk az alázat.

“Daban horc nahhe kau-
 A te napod legyen jó Urunk!
 E kis folyó mellett legyen sok szép jász falu!”
 S Zagyva vizét itta úgy állat, mint ember.
 “Boldog sziget-mondták-ha a Világ tenger”
 S íze volt a fűnek, illata a földnek,
 S magyarrá lett kis jász nép mindörökre.
 Kunok, tótok, jászok lettek jóbarátok.
 S majd a török, német, orosz dúlta, taposta
 földünket.

Mi is minden háború után
 Véres harangok jajszavát örököltük.
 Jász ősanyám is halálra szülte fiait.
 S most, mikor az emberek szemében
 Gyászkönny helyett már néha örömkönny is ül,
 A sok ifjú szülőhelyéről már nem menekül.

Tanítsuk meg fiaink, lányaink,
 Tisztelni, becsülni első lábnymaik,
 Mert ott, ahol elindultak első léptheik:
 Ez a föld a mi Anyánk!
 Ajkunkon itt hangzott el először a Miatyánk.
 S tanítsuk meg fiaink, lányaink,
 Tisztelni, szeretni vágyaink.
 És termővé tenni ezt a földet,
 Hogy szüljön mindig újabb életet.
 S tanítsuk meg fiaink, lányaink,
 Hogyan kell élni az éveket!

Magyarország kis ország,
 S ma már tudjuk, hogy ez nem csak frázis.
 Benne, mint édesanyánk szíve,
 Ez a Jászság legyen mindig oázis!
 S mondjuk együtt a jászok ősi nyelvén:
 “Daban horc nahhe kau”-
 A te napod legyen jó Urunk!
 Legyen boldog minden ébredésünk,
 Akár városon, akár falun.
 S a harmadik évezred hajnalán,
 Ha lenéz ide Szent István,

Legyen nagyon-nagyon büszke rátok:
Ti embert, s földet szerető jászok!

Évforduló

Ahogy a sláger mondja: "Vedd fel édes a
legszebb ruhád",
S a dallam szívünkben beletalál.
Elénktotyog ünneplőben, hajlékonyan,
egyévesen,
Nyíltszívű barátságunk, s annak ikerhuga a,
fel-fel röppenő szerelem.
Mi a legtisztább a világon, barátság, szerelem,
A szívünk, vagy az álom, vagy az a pillanat,
mikor átrepülsz a halálon?
Nagy cseppekben hullanak rám a gondolatok,
Isten kitárja szívemben az ablakot,
S mosolyog az ajka, mert ki-be repül rajta
Az a pici ikerpár.
A remény tavasza volt, éppen egy éve, nagy
költők születtek e napon,
S méltó ünneplőben a költészet.
Azóta szép tavaszi ruhánk perzseli a nyár,
S az ősz édes gyümölcsét issza ajkunk,
S mármorban éget a mezítelen tél,
Fehér volt lábad nyoma, mikor lementél.
Éppen egy éve, hogy jöttél Éva,
S nyitottad ki bátran életem nyikorgó ajtaját,
S megmutattad, hogy él még az ifjúság.
Tudni kell-e vagy hinni hogy a futószalag meg
nem áll,
Hogy minden meggyógyul egyszer, pedig
nagyon beteg a világ
Ahogy a sláger mondja: "Vedd fel édes a
legszebb ruhád", s a dallam szívünkben
hazatalál.
Nem tudom mi ez, de jó nagyon, hogy a szív
már nem áll parlagon,

S hogy nem mentünk el egymás mellett, mert
 nekünk találkozni kellett.
 Együtt írni és együtt olvasni, együtt vetni és
 együtt aratni,
 Együtt menni és maradni.
 Szétszaggatott szerelmek után fújt a szél,
 Én ott álltam bután, amíg egyszer csak hozzám
 értél és hozzád értem,
 S összefonódott kezünk, azóta testtel lélekkel
 ölelkezünk.
 Azóta sokkal könnyebb lett a nehéz, törzsvendég
 lett szívemben a remény,
 S végigszalad a szivárványon minden közös
 pillanat,
 És én mégsem tudom azt, véletlen, hogy itt
 vagyok?
 S ha kirepülök magamból, lesz ki becsukja az
 ablakot?
 Néha-néha már megvillan a fény, hiába, nem
 lehet minden,
 Istennek van egy pici szándéka,
 Sokkal könnyebb viselni a büntetést, ha tudom
 kicsim, hogy te vagy Isten édes ajándéka.
 Néha túl sokat hisz magáról az ember,
 Néha meg túl keveset,
 Egyik nap felemelném az egész világot,
 Másik nap jó lenne csak a kezemet.
 Ahogy a sláger mondja: "Vedd fel édes a
 legszebb ruhád",
 S a dallam szívünkben hazatalál.
 Hazatalál, otthonmarad, ünnepel:
 Barátság, Szeretet, Szerelem.

Fehér karácsony

Minden évben fehér karácsonyt vár az ember,
 Unja már a szürke földet, neki más kell.
 Nemcsak azért, hogy a fagytól a földet védje,
 Holnapi kenyerünk gyöngye sokáig élne.

Minél több lesz a végtelen gyönyörű fehér,
Annál több lesz asztalunkon az isteni kenyér.
Vágyunk a tisztatságra, mely érintetlen, mint a
frissen lehullott hó, kezdetben.
Ezért nagy kincs lelkünknek a fehér karácsony,
Mert könnyen mellénk száll az Isten puha
szárnyon.

Jöjj el fehér karácsony, legyél mindenható,
Tisztítsd meg az ember lelkét, mint földet a hó!

Fohász

Ó karácsonyi fenyőfa szépen kérlek,
Emeld fel szárnyad, hogy én is aládférjek.
Megállok alattad, mint egy apró gyermek,
szívemben angyalok halkán énekelnek.
Ismerős a dallam, valahogy mégis új,
valaki átölel, talán az égi úr
Miért más most itt minden, jobban körülnézek,
mily nagy világosság, sziporkázó fények.
Ne ijedj meg, suttogja a szép fenyőfa,
hiszen tudnod kell, hogy megszületett ő ma.
Nézz a szívedbe gyorsan, ha lehet, még ma,
Ki áll ott ünneplőben, úgy bizony, Éva.
Hiszen ti együtt vagytok védelmem alatt,
S annyi hely hogy elférjetek mindig marad.
Karácsonyi fenyőfa, nagyon köszönöm,
Hogy hozzád simul valamennyi örömöm.
Van egy hatalmas szív legfelső ágadon,
Ki azt nézi, szeme nem marad szárazon.
S ha ezek a könnyek lefelé peregnek,
Nyugalmat adnak itt minden jó embernek.

Vasárnap délelőtt

Apuka szavakat egymásba fűz,
Anyuka ebédre húslevest főz,
Egy cica ül az ajtó előtt,
Így múlik el a vasárnap délelőtt.

Mire megszólal a déli harangszó,
 Helyére kerül minden magánhangzó.
 Kik nem hangzanak magukban, csak mással,
 Ők meg végeznek a takarítással.
 Cica mellet kutya ül az ajtó előtt,
 Észrevétlen múlik vasárnap délelőtt.
 A harangszó után keresztet vetnek,
 Imádkoznak, és együtt ebédelnek,
 Apuka, anyuka, cica és a kutya.

Czeplédi Piroska

Aranyos homlokból nyílt ki arcod mosolya,
 Csengő hangod csiklandoz mindig és soha,
 Harmat lakkozta hajad, szemed szekfűvirág,
 Esti csókod zamata édes marcipán.

Felhőtlen az ég, izzik a nap, olyan piros ma,
 Alkonyra beérik a Czeplédi Piroska
 Szégyenlő pírt perzsel a halovány sárgára,
 Mint az első csók csini bakfisok arcára.

Pipacs arcodon nyílik sírodon, Édesanyám,
 Oly szépnek látlak ötven év könnyein át
 Alig láttak fiaid, s már nem is látnának,
 Rég kialudt a fény a három árvának.

Borult az ég senki nem látja, hogy piros ma,
 Felfalt Isten farkasa, Czeplédi Piroska.
 Jön apám, a vadász, barackot nyom a fejemre,
 Nagymamám szemétől ring a bölcsőm örökre.

Én nem akartam soha rosszat

Én nem akartam soha rosszat,
 Csak egy kis fényt sötét ablakokba,
 Szikkadt mellkasokba jó szívet...
 Cserébe a sors majd megfizet.

Én nem akartam soha rosszat,
Csak meghúzódni egy sarokban,
Megtanulni olvasni és írni,
Szeretni, nevetni és sírni.

Én nem akartam soha rosszat,
Csak szót fogadni a nagyoknak,
Hatalmas nyomaikban járni,
S alkonyatkor csókra várni...

Én nem akartam soha rosszat,
Csak szerepelni a lapokban,
Nekem legyen legnagyobb szívem,
És tudjak adni mindenkinek.

Szóról szóra
(Weöres Sándor emlékére)

Elöl szó, hátul szó,
Mellúszó, hátúszó,
Szó szót követ, szóra szó,
Akkor miről is van szó?

Szó se lehet róla, szavunk sincs rá,
Ez szóba se jöhet, üres a kincstár.
Mert sósból nem lesz sótlan,
A szószátyárból szótlan.

A szavak ülnek szótlanul,
A betű beszélni tanul,
És elindulnak a szavak,
Hömpölyög a szóáradat.

Szófolyam és szócséplés,
Szóról szóra szóképzés,
Szavakat mond a szónok,
Értelme lesz a szónak.

Én vagyok a szószólád,
Nem láttad a sószerót?
Nyelvem botlik, nem a szó,
Tura után van Aszód.

De a szavad ne feledd,
Gyertek szavak közelebb,
Bújjatok a szemembe,
Másszatok a zsebembe.

Tele van a szótár,
Nem fér bele szó már,
Szaladnak a szavak szó szerint,
Egyet a stoppos jól leint.

Szavakon nyargalunk tovább,
Szavakra fogadunk mi már,
Szófogadó lesz a világ,
S kinyílik minden szóvirág.

Szószerkre ül a szó, ha pihen,
Egy szó, mint száz, számtalanul liheg.
Aztán csak elalszik a szó,
Csak zene szól, muzsikaszó.

Végül szegd meg a kenyeret, de ne szegd meg a
szavad,
Elbeszéli majd a zene, mit a szónak nem szabad,
Előszó se volt, erről szó se volt.
Utószó se lett, karcsú szóból lett a szómolett.

A szép szavak szépen szerelmeskedni kezdenek,
Szaporodik a sok szó, majd aludni mennek.
Csicsíja babája, horkol a szó szája,
S lábujjhegyen járnak a kis szavak.

Mert a nagy szavak régen alszanak.

Az új tanító
Hesz Ernő emlékére

Új tanító jött az iskolába.
 Magyart tanított a hatodik osztályban.
 Mindjárt az első nap ilyeneket kérdezett:
 “Mi a költészet?” “Mi az élet?” “Mi a szeretet?”
 Mi aztán néztük az ajtót, az ablakot, a táblát.
 Egyszóval mind kerültük a pillantását.
 Mit lehet itt válaszolni? Gyerekek vagyunk!
 Nekünk még kicsi a szívünk, kicsi az agyunk
 De a tanító úr egyre csak folytatta:
 “De miért éltek? Miért él apa, anya?”
 És ekkor nekem tétova tekintetem
 A tanító úr sugarába tévedt.
 “Nos, fiam? Bátran! Hogy is hívnak?”
 “Szóval Laci”...
 “Miért élnek a szüleid? Szeretném hallani!”
 Én nem tudom miért, de felálltam a padban.
 A válaszok viaskodtak belül az agyban.
 “Nem jó kérdés, tanító úr, kérem!”
 Úgy kell kérdezni, hogy miért nem élnek..?”
 Hallom, hogy jön Kovács Jani segítő hangja:
 “Lacinak nincs, nem is volt apja meg anyja...”
 De én ekkor már nem bírtam állni könnyen.
 Kapaszkodtam és egyre hullt, csak hullt a
 könnyem.
 Éreztem Ernő bácsi simogató kezét:
 “Nem tudtam, fiam. Kérlek bocsáss meg ezért!”
 Nagy volt a csend. Talán arra gondolt mindenki,
 Istenem, hogyan lehet halottat szeretni...?

Az olvasókönyv József Attilánál volt nyitva,
 S épp a Mamára hullt egy könnycsepp.
 Egy nagy, egy tiszta...

Szívembe mindig belátnak a nők

Szívembe mindig beláttak a nők,
S beledobták apró gondjaik.
Ha ráérték, játszottak velem ők,
És elvitték legszebb álmaim.

Szemükben anyám sírt és kacagott,
Fuldokoltam könnyek tengerén.
Jó nagyanyám fiává fogadott,
S minden nap szerelmes voltam én.

Ma már minden nap holtan ébredek,
De mindig föltámaszt egy asszony.
Én imára kulcsolom két kezem,
S új erővel folytatom harcom.

Szívembe mindig belátnak a nők,
S fáj nekem, ha sebet kap lelkük.
Vérezni kezdenek a temetők,
Áldd meg Isten csillag szerelmünk.

Én mindig felnőtt akartam lenni,
Mert anyám egy télen elhagyott.
Minden tavaszban szerelmet lelni,
Hogy ne legyek olyan elhagyott.

Szívembe mindig belátnak a nők,
Hisz tárva-nyitva áll ajtaja.
És szép kecsesen ki-be járnak ők,
Én meg csak jól érzem magamat.

Jézuska ajándéka

Azt mondják, jó gyerek voltam, alig-alig sírtam
a kicsi bölcsőben.
Még nem tudtam járni, így nem kísérhettem ki
anyát a temetőbe.
Ahogy nyolcat ütött a fali óra,

Akkor én már biz évek óta
 Imádkoztam Istenhez minden este,
 Árva gyermek lelkem nyugalma kereste.
 S ahogy a fagyos éjjel a nappalokat
 Fogai közt egyre jobban szorította,
 Eszembe jutott, mi hiányzik nékem,
 Mi hozna szívembe igaz melegséget.
 S imámba foglaltam csak úgy találomra,
 Küldené el anyát nekem karácsonyra.
 Hiszen karácsony a szeretet ünnepe,
 S egy anyának gyermeke mellett a helye.
 Én jó gyerek vagyok, a tanulás is megy már,
 Segítek elsöpörni a havat az utcán.
 A nyáron is mindig hordtam az ebédet,
 S öreg tehenünk mellettem legelészett.
 A sok-sok rövid nap egymás után halad,
 Minden gyerek várja, mi lesz a fa alatt.
 Nekem nem kell labda, nem kell játékpuska,
 Nekem anyát hozd el, édes kis Jézuska!
 Hogyha kell, még ettől is jobb gyerek leszek,
 Csak végre anyám hangján halljam a nevem!
 S lám, mi történt, nagyon jó az Isten,
 Oly csodát láttam, mi nem volt még itten.
 Hogyan is kezdődött... Csak ültünk az asztalnál
 Nagypával, nagyanyám főzte a vacsorát.
 Hirtelen nyílt az ajtó, odanéztünk mindnyájan,
 S mind a hárman egyszerre ismertük fel
 anyámat.

Hiszen ott volt a falon egyetlen kicsi képe,
 Megnéztem én azt minden nap, van-e benne élet.
 Megcsókolta szüleit anyám, aztán engem is,
 Senki nem tudta rejteni az örömkönnyeit.
 Aztán valahonnan karácsonyfát vett elő,
 Egy csillogó-villogó ezüstfenyőt.
 Addig nekem csak tujafám volt, kis, szegényes,
 Ez meg itt valósággal vakított, oly fényes!
 Nézett engem anyám meleg, barna szemével,
 Simogatta fejem bársonyos kezével.
 És a hangja, istenem, az volt csak a szép!
 Ahogy mondta: "Édes kisfiam, megnőttél!"

Azt se tudtam, hogy örüljek, én azt nem
tanultam,
Mintha akkor születtem volna, s nem is volt
múltam.
Szorítottam anyám nyakát, ügyetlen kisgyermek,
“Megfojtasz kis bolond!” – mondta, s
s gyöngéden nevetett.
Köszönöm Jézuska, köszönöm Istenem!
Most már én is tudom, mi az a szeretet!
S ahogy reggel nagyanyám feljebb húzta rajtam
a dunnát,
Megsimogatta a fejem, és sokáig nézte, hogy
szorítom a párnát.

Föglér Kálmánné
Kolozs Marcella

1920. szeptember 23-án Jászfényszarun születtem, tízgyermekes földműves család negyedik gyermekeként. Gyermekeivéimet Fényszarun töltöttem.

Tizenöt éves koromban háztartási alkalmazottnak Budapestre kerültem. Később sokszorosító irodában dolgoztam.

1944. októberében elhagytam szülőházamat Ausztriába, majd Németországba kerültem. Huszonnégy éves koromban férjhez mentem Fögler Kálmán fodrászhoz magyar-sváb fiúhoz. Németországban egy fésűsfonó gyárban, majd villamoskalauzként álltam alkalmazásban.

Férjemmel Ibizám szudáni születésű csecsemőt magunkhoz vettük és saját gyermekünként neveltük, aki 1998-ban orvosi diplomát szerzett. Negyvenévi házasság után férjem elhunyt.

1994-től egyre többet jártam haza, majd két évvel ezelőtt végleg letelepedtem szülőházamban.

A szép verseket mindig is szerettem, közel ötven éve, hogy megírtam első versemet, azóta folyamatosan írok. Verseimet mély vállásosság Isten hitt és szeretet hatja át.

1993-ban és 2003-ban adtam ki összegyűjtött, válogatott verseimet.

A boldogságom

Mi a boldogság? Ábránd, álom?
 Merre induljak, hol találom?
 Az erdő mélyén bandukolva
 Figyelni susogásra, madárdalra,
 Egy lepkét lesni rózsbokron,
 Magamba szívni az édes illatot.
 Gyönyörködni a napfelkelte színjátékban,
 Megpihenni a virágzó akác árnyékában?

Mi a boldogság? Ábránd, álom?
 Merre induljak, hol találom?
 Az égbolton a csillagokban,
 A sápadt arcú holdvilágban,
 A magasban úszó fellegekben,
 A kedvesen csicsergő fecskékben,
 Vagy legyek szerelmes újra,
 Egy csinos férfi menyasszonya?

Mi a boldogság? Ábránd, álom?
 Merre induljak, hol találom?
 Úgy keresem, pedig régen megvan.
 Megtaláltam egy kereszt alatt.
 A Jézus szenvedő arcát nézem,
 Beleremeg egész lényem.
 Jézusom, Téged megsíratni, érezni
 Fájdalmamat.
 Az az én legnagyobb boldogságom.
 1988.

Az emberi sors

A ház népe sűrög-forog,
 Mindenki örül, mosolyog.
 Hol a fürdővíz, a pólya?
 Egy szép babát hozott a gólya.
 Megcsodálják kicsik, nagyok,
 Jaj, édes, de aranyos.

Később megy az iskolába,
 Apja, anyja büszke rája.
 Nemsoká kinyílik, mint a rózsza,
 Körülötte szól a nóta.
 Vőlegénye lesz hamarjába,
 Esküdni mennek a templomba.

Gyorsan elmúlnak az évek,
 Jönnek bajok, betegségek.
 Gondterhelt lett szép arca,
 A munkától meggörnyedt a háta.
 A vállára kereszt nehezedik,
 Olykor, olykor el is esik.
 De ő felkel, tovább viszi,
 Pedig egész teste fáj már neki.
 Férjét veszti, özvegy marad,
 Úgy érzi, hogy szíve szakad.
 Nemsokára ő is lehuny,
 Föléje is sír domborul.

A lelke felszáll a mennybe,
 Hol már várja kedves férje.
 Boldogan fogják egymás kezét,
 Együtt mennek Isten elé.
 - Itt vagyunk, Mennyei Atya,
 Hozzád jöttünk hódolattal.
 Tudjuk, hogy sok a vétkünk,
 Jó atyánk könyörögve kérünk,
 Ne csak azt nézd, amit rosszul tettünk,
 Azt is, hogy Téged mennyire szeretttünk.
 Nagy az öröm fenn a mennyben,
 Az Isten megbocsájt,
 És az angyalok boldogan énekelnek.

1996.

Örökös szomj

Szomjazom a fénylő napra,
 A holdra és a csillagokra,
 A szépségre, a nyíló virágokra.

Szomjazom a feslő rózsákra,
Egy barátságos kis mosolyra.
Gyere ide kedves szóra.

Szomjazom a zengő húrra,
Egy magyar népi dalolóra.

Szomjazom én minden jóra,
A csengő-bongó harangszóra,
Mi az embert imára hívogatja.

Szomjazom már évek óta
A mennyben lakó angyalokra,
De legjobban a drága megváltómra.
1997.

Imádlak

Istenkém, drága jó atyám,
De szeretnék verset írni tehozzád!
Leírni nagyságod, hatalmadat,
Jóságodat, irgalmadat.
A hozzánk való szereteted,
Hogy soha nem felejtet el a gyermeked,
Hogy ragyogóbb vagy a csillagoknál,
Kedvesebb a holdvilágnál.
Szeretnék rólad nagyot mondani,
Valami csodálatossal összehasonlítani.
De téged semmivel sem lehet,
Mert nálad nincs tökéletesebb.
Így befejezem azzal versemet,
Hogy imádlak és végtelen szeretlek.
1998.

Hová jutnánk?

Nincsen virágnyílás víz nélkül,
Nincsen illatozó rózsza nap nélkül.

Nem kel ki búza mag nélkül,
 Nincs jó vetőmag szél nélkül.
 Nincsen eső felhő nélkül,
 Nem kel ki madár tojás nélkül.
 Nincsen áldás Isten nélkül
 Nem lenne hitünk papok nélkül.
 Ők, akik a múltat nézik,
 A múltat a jövőbe viszik.

Amit jövendöltek a próféták,
 A Szentírásban megtalálják,
 Nemzedékről, nemzedékre továbbadják,
 És ha kell életük árán.
 Tanításuk nélkül, mint száraz kórót
 Hajtana minket a szél,
 A kéményre fagyott hideg tó tetején,
 És nekünk nem lenne rügyfakadás,
 Istenben bízó, nyugodt meghalás,
 Nem remélnénk egy boldog feltámadást.
 1998.

Azt nem lehet kifejezni

Szeretem a naplementét,
 A fénylő csillagok felkeltét.
 Szeretem a hajnal hasadását,
 A reggeli nap színjátékát,
 A békésen úszó fellegeket,
 Felvidítják a lelkeket.
 Szeretem a nyíló rózsát
 A kanyaruló magyar rónát.
 Szeretem a kék ibolyát,
 Kedvenc virágom a gyöngyvirág.
 Erdő mélyén, lombok alatt,
 Szeretem hallgatni a madárdalt.

Szeretem az életemet,
 Tiszta szívből testvéremet.
 Szeretek minden szépet.

Szerető érzés fenséges.
 Szeretetem át tudom érezni,
 Tudom szavakba kifejezni.
 De csak a földieket, Jézuskám,
 Hogy milyen a szeretetem tehozzád,
 Hogy az milyen boldogító érzés,
 Arra szavakban nincs kifejezés.
 1998.

Halvány sárga rózsza

Az életünk tavaszába'
 Táncoltunk kacagva,
 Vidáman dalolva,
 Sárga rózsza,
 Halvány sárga rózsza.

Az életünk őszre fordulva
 Az ajkunkon elhalt a nóta.
 A férjem gyász koporsóba',
 Mint egy sárga rózsza,
 Halvány sárga rózsza.

Az életem téli alkonya,
 Nincsen, aki szeretne, simogatna
 Vágyom a férjemhez koporsóba.
 Lennék sárga rózsza,
 Halvány sárga rózsza.

1998.

Rubinok az éjszakában

Fenn a magas Golgotán
 Jézus csüngött a keresztfán.
 Kezeibe, lábaiba, szeg volt verve,
 Földre hullott piros vére.
 A cseppekből golyók lettek,
 Csillognak, mint rubinkövek.

A Golgotáról legurulva
Széttérjedtek a világba.
Ragyogó piros fénye
Világít a sötétségben.
Vígaszt ad az elesettnek,
Gyógyítja a fájo szívet.
Velük van a haldoklókkal,
Különösen a benne bízókka.
És kétezer év viharai
Nem tudták elporlasztani.

2002.

Zsámboki László

Önéletrajz

Jászfényszarun születtem
harmincötnek őszén,
szeptembernek havában,
pontban tizedikén.

Iskoláim Fényszarun,
Pécsett és Hatvanban,
majd a főiskolámat
Szegeden koptattam.

Volt néhány év kitérő,
de elértem célomat,
sok évig taníthattam
kedves nebulókat.

Házasságot kötöttem
hatvanegynek nyarán,
szeretetben élünk mi,
nem vágyunk más után.

Egy gyermekünk született
boldog házasságból,
tisztességben neveltük,
tanult a példánkból.

Tizenkét éve már,
hogy megházasodott,
és két szép unokával
megajándékozott.

Dolgoztam és tanultam
negyvenegy éven át,
addig, amíg elértem
a nyugdíj korhatárt.

Már nyolc éve lesz lassan,
hogy nyugdíjba mentünk,
kedves feleségemmel
szépen, csendben élünk.

Verseimet több éve
írogatom rendre,
hobbiból, mint amatőr,
-nem vágyok sikerre.

Harmonikus életünk
olyan, mint egy álom,
verseimben leírtam,
ez az én világom.

Halottak napján

Harang szól a temetőbe',
Halottaink emlékére.
Szólítanak szeretteink,
Találkozunk mi itt megint.

Virágok közt gyertya-világ,
Bús, szomorú embervilág.
Békén, csendben beszélgetve,
Holtak emlékét idézve.

Virágszagú temetőben,
Sok-sok ember merengően.
Ugyan mire gondolhatunk?
Emlékek közt lapozgatunk.

Értelmetlen sok-sok halál,
Valyon kire, mikor talál?
Eljön egyszer majd az idő,
Számot adunk életünkről.

Gyertyaszálak lassan fogynak,
Az emberek elindulnak.
A szerettek emlékeit,
Mind megőrzik a holtukig.

1990.nov.

Télapó

Csilingelő csengőszó,
Elindult a télapó.
Viszi teli batyuját,
Húzza nehéz szánkóját.

Csengő hangja közeledik,
Télapó is megérkezik.
Tiszta cipő, csizma várja,
Sok-sok ablak nyitva, tárva.

Telik a sok cipő, csizma,
 Fogy az apó ajándéka.
 Sok cukor és csokoládé;
 Ajándékból sosem elég.

Elfogyott a sok ajándék,
 Köszönet jár apónak még.
 Elbúcsúzik, tovább indul,
 Csengő hangja lassan halkul.

Búcsút intünk jó apónak,
 Máskor is jöjj csengő szóval!
 Nagy batyudhoz legyen erőd,
 Megvárjuk az új esztendőt.

1990. dec.

Hideg téli estén

Mennyei égbolton csillagok világa,
 fényesen villogna az egész világra.
 Vonuló felhők közt, takarva pislognak,
 hideg téli estén újra előbújnak.

A Hold is előbújik nagy-nagy udvarával,
 szikrázó hideget szór le sugarával.

Fázósan zizegő zúzmara a fákon,
 csontosan rátapad, fénylik az ágakon.

Jégcsapok nyúlványai díszítik a házat,
 csillognak a kardok, ablakig lenyúlnak.

1991. jan.

Haláltusa

Szörnyű milyen hitvány, alattomos féreg,
 orvul megtámadtál, bennem van a méreg.
 Ki tudja hol bujkálsz emberi testemben?
 s marod a húsomat, nyugalmam nem lelem.

Kínok kínjait már nehéz elviselni,
 de legalább tudnám, mennyit kell szenvedni?
 Hóhérnak születél, takarod az arcodat,
 bujkálsz az emberben, mint vakond a föld alatt.
 Gonosz jelenléted, oly sokféleséged,
 feledni nem tudom embertelenséged.
 Módszerben nincs hiány, színes a paletta,
 Fiatalt, időset ölöd meg halomra.
 Ó milyen szörnyű, ha arra gondolok,
 néhány évet kértem, te konokul – nem adok!
 Óhajom hiába, kegyelem már nem jár,
 te vagy a győztes, az én időm lejár.
 Közeleg a hóhér, szorítja torkomat,
 hideg verítékkal húsítem magamat.
 Erőm lassan fogytán, átadom testemet,
 végezz minél előbb, ne kínozd lelkemet.
 Az utolsó kívánság mindenkinek kijár,
 néhány szó ajkamról segítségért kiált.
 Nem jön a segítség, győzött a kórság,
 beteg, fáradt testemből kihál a jóság.
 Megtér testem, lelkem, örök nyugalomra,
 vele együtt megtér a hóhér haragja.
 Nem fáj már semmi sem, kihúlt már a testem,
 örök sötétségbe pihenni tértem.
 Virágok halmaza borítja hantomat,
 sok jó barátomnak emlékem megmarad.
 1991. ápr.

Szülőfalum

Szülőfalum, szép vidéken,
 Ölbe vettél csendességben.
 Ringatott a két kis folyó,
 Mint gyermeket a hintaló.

Messziről jött lassan csendbe',
 Kicsi folyók egybekelve.
 Házasságot itt kötöttek,
 Ahol engem fölneveltek.

Itt van az én szűkebb hazám,
 Úgy szeretem, mint az anyám.
 Itt kötöttem házasságot,
 A síkságon boldogságot.

Szép az én kis szülőhazám,
 Bárhol vagyok, itt várnak rám.
 Ha elmegyek, visszatérek,
 Itt nyugszom meg, amíg élek.

1991. ápr.

Útkeresés

Béklyóba kötözött
 lábakkal járok,
 Vergődve haladok,
 utat nem találok

Gúzsba kötött kezem,
 hiába emelem,
 Segítő szándékot
 soha meg nem lelem.

Nem tudok magamnak
 kiutat találni,
 Sok nehézség után
 jó úton eljárni.

1991. máj.

Hajnali koncert

Hajnalodik, zúg a zene,
 hív a kakas ébresztőre.
 Ébredj gazdám mély álomból,
 gyere ki a meleg ágyból.

Kotkodál már a tyúkanyó,
várja ami begybe való.
Megdicséri a gazdája,
nagy tojást tojt vacsorára.

Hápog már az éhes kacsa,
dara, víz az ő falatja.
Fürdővizet hamarjában,
szárnyát veri pocsolyában.

Hangoskodó liba mama,
tollászkodott az éjszaka.
Fehér tollal, hosszú nyakkal,
uralja a népes udvart.

Koca mama meg a röfi,
orrával az ajtót döfi.
Szürcsöl, rőfög, mind megeszi,
szalonnáját megnöveszti.

A bárányok türelmesek,
szálast esznek, kérődzének.
Friss szalmára lefekszenek,
jóllakottan nem bégetnek.

Éhes kecske nem válogat,
falevélből eszik sokat.
Szálazza a falatokat,
gazdájától káposztát kap.

Jó kutyának simogatás,
barátságért farkcsóválás.
Őrizted a házat, portát,
szolgálatért csirkecsont jár.

Kandúr cica utóljára,
kap a tejből a táljába.
Lustálkodott az éjszaka,
az egér a sajtot rágta.

Napkeltére minden madár,
 felröppen a ház udvarán.
 Elrepülnek szelek hátán,
 szárnypróbálva reggel korán.

Mire visszatér a csapat,
 gazdájuk is dalra fakad.
 Örül a sok kis állatnak,
 milyen jó, hogy sokan vannak.
 1996. febr.

Bakonyi emlék

Csobog a Gerence, zúg a lefolyása,
 Sok-sok forrás vizét veszi a hátára.
 Köves sziklák között kanyarog az útja,
 Kúszik a völgyekben hidak alatt bújva.

Mint a vándormadár, elszáll messzi tájra,
 Kicsi folyó vize, más vidéket járja.
 Hangja egyre halkul, messzi a folyása,
 Lovas katonáknak nem dobog a lába.

Csendesebb az erdő, nincs mi megzavarja,
 Csak a favágóknak visszhangzik a zaja.
 Búcsúzó öregfák meséjét hallgatva,
 Elköszön a vendég: Viszontlátásra!
 1996. jún.

Barátom emlékére (Kiss József tanár úrnak)

Ember volt Ő, ki példát mutatott,
 Szeretetből mindig a lelkünkben kutatott.
 Megtalálta bennünk mindig az igazat,
 Nem hiányzott tőle sosem a jó akarat.

APA volt Ő mindig gyermekei előtt,
 Boldogan ölelték, akik szerették őt.
 Hangos szó sosem volt az ő ajkán,
 Így szólt a nejéhez, drága Marikám!

Barát volt Ő, igaz jó barát,
 Ki a szívét másnak adta át.
 Baráti szeretet, igaz szívből ered,
 Mindenkinek adott belőle eleget.

Pedagógus volt Ő, ki az iskolát szerette,
 Sok-sok kisdiáknak ő volt a kedvence.
 Példamutatóan szerette munkáját,
 Szívesen átadta másnak a tudását.

Munkatárs volt Ő, kire fel is néztünk,
 Fanyar humorából sokat felidézünk.
 Szerette mindenki igaz munkatársát,
 Nagyra értékeltük sokoldalúságát.

Kutató volt Ő, ki a múltat kutatta,
 Gyűjteményeit a tájháznak adta.
 Könyvet is írt a régmúlt időkről,
 Utókor számára sok érdekességről.

Példája Örökre szívünkben megmarad,
 Emlékeit őrizték a gyűjtött tárgyak.
 Koszorú, friss virág díszítse a házat,
 Soha nem felednek, kik barátaid voltak.
 1996. szept.

Fösvények az ösvényen

Erdő szélén van egy ösvény,
 azon sétál három fösvény.
 Számolják a lépéseket,
 merre menjünk kevesebbet.
 Egyik így; Hát erre menjünk!
 Rövidebben tekeregjünk.

Másik mondja; Erre talán?
 Közelebb a célunk is már.
 Harmadik meg? Így nyugtázza.
 Gyertek velem ki az útra.
 Mind a három más utat jár,
 rövidebbet úgysem talál.
 Céljuk egy az ösvényt járva,
 -járt út jobb, hát menjünk arra.
 1996. okt.

Ó év búcsúztató

Szervusz ó év! Újra elmész?
 Elmegyek, mert időm lejár,
 Itt az új év, kopogtat már.
 Felveszem a hóbatyumat,
 Hónapokkal megrakom azt.
 Elbúcsúzik szépen, csendben,
 Pezsgő pukkan a sötétben.
 Poharunkat kihörpintjük,
 Az ó évnek búcsút intünk.
 Gyorsan elmúlt ez az egy év,
 Ennyi időt öregedtél.
 Jövőre ha felidézlek,
 Jót, rosszat is elmesélek.
 Úgy távozol, mint egy ó év,
 Újra elmész? Szervusz ÓÉV!
 1996. dec.

András és Dávid

András és Dávid,
 két kicsi rosszcsont,
 vidám mind a kettő,
 sokszor igen virgonc.

Szeretnek játszani,
 vígadni kettesben,
 néha összekapnak,
 igen csak hevesen.

Ez a játék enyém,
 ez lehet a tiéd,
 ha nem kell már,
 mindet elveszem én.

Megvívják harcukat,
 sokat vitatkoznak,
 győztesnek, vesztesnek,
 sok játék megmarad.

Előkerül néha
 Bözsi és Gizi is,
 az erősebb azzal
 testvérét püföli.

Elveszti a csatát,
 aki sírva fakad,
 könnyező szemével,
 az anyjához szalad.

Vége a csatának,
 tovább játszadoznak,
 hamar elfelejtik,
 messze már a harag.

1997. jan.

A hóember öröme

Hó borít házakat,
 hó fedi a fákat,
 Szépen felöltözve,
 alatta is fáznak.

Csak a hóember nem fázik,
 vastag a bundája,
 Frissen esett hótól
 hízik a ruhája.

Szereti a havat,
 ha sok van belőle,
 Hópelyhek táncolva
 hullanak fejére.

Kalapját emeli,
 ez égi áldásra,
 Vidám hangulatban
 örömtáncát járja.

Hóember seprűvel
 vígan mulatozik,
 Addig míg hó esik,
 sosem szomorkodik.

1997. jan.

Mami

Milyen jó, hogy itt vagy köztünk,
 Veled együtt jól megférünk.
 Szeretettel él a család,
 Mindenki csak téged imád.

Otthonunkban az a fontos,
 Te légy mindig a fő kosztos.
 Finom főztöd megcsodáljuk,
 Jó étvággyal megháláljuk.

Legyél mami mindig vidám,
 Boldogságban nem lesz hiány.
 Összetartod a családot,
 Jó példával mind ellátod.

Csodálatos vagy te, mami.
 Jó a hangodat hallani.
 Csendesen szól, mint egy gitár,
 Dallama a lelekünkben jár.

Áldott szíved csupa jóság,
 Ne gyötörjön szomorúság.
 Örülj a szép családnak,
 Akik jóval elhalmoznak.

1997. márc.

Bolondos április

Bolondos április
 újra megérkeztél.
 Meleg tavasz helyett,
 hideget tereltél.

Most, hogy újra itt vagy,
 kezdődhet a móka.
 Bolondozás, derű,
 hozzá sok mondóka.

Hideg szél fújdogál,
 lekapja kalapom.
 Karimáján gurul,
 amíg el nem kapom.

Viszi a homokot,
 felkapja hátára.
 Poros szürke felhőt,
 elviszi más tájra.

Tekeri, csavarja,
 gyötri a gallyakat.
 Ide-oda viszi,
 megtörve azokat.

Bolondos április,
 a tréfából elég.
 Sok embert becsaptál,
 most már elmehetnél.

1997. ápr.

Kikeleti (pécsi) emlék

Esővel fogadtál
 te szép Kikelet,
 nyakunkba májusi
 eső csepegett.

Éneklő madarak
 kórusa csendül,
 fekete rigópár
 násztáncra készül.

Mókusok mókáznak
 fenyőágakon,
 pelék futkároznak
 a friss pázsiton.

Milyen szép a táj
 a hegy tetejéről,
 száguldó felhőket
 nézni a Mecsekről.

Friss fenyőillatot
 fúj az enyhe szellő,
 beszívni tüdőre,
 milyen üdítő.

Fenyvesek susognak
 az ablakok előtt,
 karcsú szálfa törzsük
 magasra megnőtt.

A Nap is lebukik
a hegyek mögé,
városi fény bújik
a völgyek közé.

Szunnyad az erdő,
pihen a Kikelet,
alszik a vendég,
álmokat szövöget.

1997. máj.

Őszi erdei sétá

Sok színben pompázó,
hervadó levelek,
hullanak a földre,
a szélről peregnek.

Fújja az őszi szél
a kopaszodó fákat,
a hajnali hideg
megcsípte azokat.

Ösvényen sétálva
néha meg-megállok,
figyelem utamat,
hogyan merre is járok.

Kószáló utamon
szálló gondolatok,
repülnek messzire,
mint fenyőillatok.

Nézem az ágakat,
felhők vonulását,
hideg égbolt alatt
az idő múlását.

1997. okt.

Az nem lehet igaz

Az nem lehet igaz,
 hogy szereted a szépet
 meg a jót,
 de nem mondod azt.

Az nem lehet igaz,
 hogy a sok bosszúságot,
 ne kövesse egy
 derűs, szép nap.

Az nem lehet igaz,
 hogy életed során
 bánatodból
 sose legyen vigasz.

Az nem lehet igaz,
 hogy elismernek téged,
 de akik mondják,
 szavuk csak féligaz.

Az nem lehet igaz,
 hogy sok-sok jószágodért,
 amit másoknak adtál,
 ne viszonozzák jószágodat.

Az nem lehet igaz,
 hogy akik megbántottak,
 elismerjék,
 hogy hibáztak.

Az nem lehet igaz,
 hogy becsapnak,
 te mégis azt mondod,
 boldog vagy.

1998. febr.

Az út vége

Ha majd eléred az út végét,
és még egyszer visszanézel,
számot adsz magadról,
-nézz utoljára a tükörbe,
hogymit nem tettél jól.

Gondold végig az életed,
adj számot róla,
mi volt benne a jó,
-és mi maradt ki belőle,
ami nem megvalósítható.

Most már nincs visszaút,
nincs mit cselekedni,
ami már kimaradt,
-jó vagy rossz,
nem tudod behozni.

Szép is volt, jó is volt
az életed során,
de kivetted részedet,
-mint mások,
a rosszból is talán.

Ami most megmaradt,
az mégis a magány,
az út végén járó,
-rövid életből,
a halandóra talál.

Ne búsulj öregem,
az élet megy tovább,
az egyiknek vége,
-a másoknak? A másoknak
megy tovább.

Ez az élet rendje,
 ezt írták a nagykönyvbe,
 az élet mulandó,
 -a tiéd is lejárt,
 ennyivel érjed be.

1998.febr.

Kőrös-parti séta
 (visszaemlékezés)

Egy gyönyörű meleg nyári napon,
 sétálgatunk a szép Kőrös-parton.

Egymásba karolva a fák alatt,
 előjön a sok régi gondolat.

Diákok voltunk és fiatalok,
 hős szerelmesek és gondtalanok.

Sokat voltunk együtt, öleltük egymást,
 mindig arra jártunk, ahol más nem járt.

Milyen jó volt, ha kettesben lehattunk,
 és folyton a jövőnket tervezgettük.

Mindig azon voltunk, boldogok legyünk,
 kettőnk boldogsága legyen a kincsünk.

Mert a legnagyobb kincs két ember között,
 egymásé lenni mindenk fölött.

Hűség és bizalom egymással szemben,
 hinni a másik őszinteségében.

Egymást segíteni jóban és rosszban,
 kéz a kézben, együtt a boldogságban.

Közösen haladni a megkezdett úton,
 egy cél érdekében eljárni azon.

Megosztva cipelni a terheinket,
a sors által kirótt nehézségeket.

Így lehet elérni kitűzött célunk,
amire vágytunk, a boldogságunk.

Megtalálni mindig a legszebb hangot,
amit a muzsika dallama adott.

Azonos hullámhossz életünk során,
milyen szépen hangzik egy életen át.

Nem is lehet más életvitelünkben,
csak a szeretet mindig a szívünkben.

Akkor beteljesül kettőnknek álma,
házaséletünknek a jó példája.

Milyen szép az élet egymásba karolva,
a jövőt tervezve gondolni a múltra.

Hallgatni a zenét lépteink nyomán,
emlékezni újra, és haladni tovább.

Jó, hogy megvalósult, amit tervezgettünk,
körös-parti sétán erre emlékeztünk.

1998. júl.

Papa és unokái

Papa meg az unokák,
együtt milyen jópofák.

Mókáznak és tréfálnak,
malacságot mondanak.

András mondja, nyalóka,
szép kislány a Katóka.

Dávid mondja, Katica,
nyávog mint a kiscica.

Papa mondja, gerlice,
sapkát húz a fejére.

András mondja, lócici,
ha útban van kerüld ki.

Dávid mondja, kiskecske,
beleesett a vízbe.

Papa mondja, kutrica,
menjünk el az usziba.

Nevetgélünk, virulunk,
nincs is nekünk bánatunk.

Sok-sok viccet mesélünk,
jó, hogy együtt lehetünk.

Így telik az együttlét,
mókázni sosem elég.

1998. aug.

Séta a Kálvárián

Sétálok a Kálvárián,
tűnődök a régmúlton,
Gellért püspök nehéz útján,
amerre járt egykoron.

Sötét felhők tornyosulnak
a Kőris-hegy fölött,
esőcseppek táncot járnak
a fenyvesek között.

Zizegnek a falevelek,
köztük a szél muzsikál,

megdördült az ég fölöttem,
visszhangzik a völgyön át.

Kápolnánál megpihenek,
csenben arra gondolok,
miért élnek az emberek,
ha nem lehetnek boldogok.

Lefelé a Kálvárián
könnyebb már a járt úton,
megállok a stációknál,
csendben hazaindulok.

Kiderült az ég fölöttem,
ragyog már a napsugár,
illatozik a zöld fenyves,
a szép Bakony oldalán.

1998.szept.

Magányos szobor

Álldogál magában
egy magányos szobor,
körülötte vázák,
benne virágcsokrok.

Békésen szemlélik,
kik őt felkeresik,
szép, friss virágokat
lábához helyezik.

Kispadra leülök,
nézem merev arcát,
de én sem akarom
zavarni nyugalját.

Fejemet lehajtom,
kicsit megpihenek,
a város zajától
nyugalmat itt lelek.

Gyakran felkeresem
 ne legyen magányos,
 milyen jó itt veled,
 Nepomuki Szent János.

1998. okt.

Árvíz

Zúg, morajlik az ár,
 milyen félelmetes,
 pusztító ereje
 igen veszedelmes.

Nincs mi megfékezze,
 és elbánná vele,
 sárgaszínű vizét
 mederbe terelje.

Elönt szántót, utat,
 betör a házakba,
 az ember beleroskad
 a szörnyű látványba.

Emberek, mit tegyünk,
 hogy kéne fékezni,
 ezt a katasztrófát
 lehet-e túlélni?

Uram, segíts nekünk,
 elég már a bajból,
 könyörögve kérünk,
 húzzál ki a sárból!

Elúszik mindenünk,
 odalett a házunk,
 hontalan emberek,
 ugyan kiben bízunk!

Elvesztjük hitünket
 meg a vagyonunkat,
 földönfutók leszünk,
 ár vitte házunkat.

Jó uram segíts meg,
 halld meg könyörgésünk,
 ne verj minket tovább,
 hagyd meg az életünk!

Adjál nekünk erőt,
 hogy küzdeni tudjunk,
 sosem feledjük el,
 hogy segítettél rajtunk!

1998.nov.

Csak szív kell

Csak szív kell a szerelemhez,
 hogy egymásra találjunk,
 -vágyakozás helyett
 az igazit megtaláljuk.

Csak szív kell a szeretethez,
 hogy mindig szeressünk,
 -aki a legszentebb,
 azt mindig megbecsüljük.

Csak szív kell az öleléshez,
 és őszinte szándék,
 -de csak úgy az igazi,
 ha nem vagy a másé!

Csak szív kell a jósághoz,
 hogy egymáshoz jók legyünk,
 -a jószándékot mindig
 egymásban megleljük.

Csak szív kell az élethez,
 és sok-sok boldogság,
 -mert anélkül mit sem ér,
 az egész házasság.

Csak szív kell, hogy boldogan éljünk,
 s a boldogabb élethez,
 -mindig megértő,
 hűséges házastárs kell.

Csak szív kell a házassághoz,
 meg igazi bölcsesség,
 -ha néha nehéz is,
 az élet mindig szép.

1998. nov.

Szitakötők

Repülnek a víz fölött
 a kék szitakötők,
 vékony, karcsú testüket
 viszi enyhe szellő'.

Pörögnek a szárnyaik,
 mint egy ventilátor,
 cikáznak a nádas közt
 a nagyfejű párok.

Gyorsan elröppennek
 az ijedt rovarok,
 hatalmas két szemük,
 mint a gyöngy, úgy ragyog.

1998.nov.

Árva kutyus

Kidobtak az útra
 egy fekete kutyát,
 látni is milyen rossz
 a gubbasztó árvát.

Csillogó szemeit
 az útra mereszti,
 fáradt, buksi fejét
 lábaira teszi.

Ugyan mi lesz sorsa
 az elhagyott kutyusnak,
 miért tették vele,
 hogy kidobták prédának?

Milyen gazdi lehet,
 ki eldobja magától,
 nem törődve azzal,
 meddig jut házatól?

Út szélén árokban,
 ki törődik vele?,
 estefelé egyre
 gyötri a félelme.

Látja-e jóember,
 aki majd felveszi,
 egy kis melegséggel,
 jósággal neveli?

Reménykedjünk abban,
 rátalál valaki,
 aki a kutyuska
 életét megmenti.

1998.nov.

Hol van az...

Hol van az az ösvény,
 ahol járni tudok,
 a város zajától
 a csendben eljutok.

Csak menni és menni,
egyszer majd meglelem,
erdei utakon
célokat elérem.

Milyen jó az erdő,
ahol a csend honol,
elmereng az ember,
majd tovább bandukol.

Figyelem a fákat,
ahogy bólogatnak,
nekem is köszönnek,
s leveleket szórnak.

Vonulnak a felhők,
szállnak a madarak,
jó, hogy megtaláltam
az ösvényt magamnak.

1998.nov.

Gyógyulni kell!

Csend van a kis kórteremben,
hallgatnak a betegek,
kábulatból ébredvezve
nincs ereje senkinek.

Kell az erő, ne hagyd magad,
nagyon kell az akarat,
nyisd ki szemed, halld meg szavam,
múlnak majd a fájdalmak!

Tudom, nagyon fáj mindened,
de mégis arra kérlek,
legyél erős, mint azelőtt,
begyógyulnak a sebek!

Feszítsd meg az izmaidat,
mint egy tornász a szeren,

holnapra már jobb lesz kedved,
az járjon az eszedben!

Elmúlnak a nehéz napok,
hogya te is akarsz,
gyógyulásra késztesd magad,
vár téged az otthonod!

1998.dec.

Fagyos napok

Jégvirágos ablakok,
csonttá fagyott tölgyek,
kemény a tél hidege,
fáznak kint az őzek.

Meghíztak a jégcsapok
az ereszet alján,
fújdogál a hideg szél,
házak között bújkál.

Hó fedi a házakat,
fehérlik a határ,
milyen szép a téli táj
december derekán!

Fehér lesz a karácsony,
amit mindig várunk,
szerető szívekben
meleget találunk.

1998.dec.

Vonaton

Ülök a vonaton,
közben nézelődök,
figyelem a tájat,
abban gyönyörködök.

Vonat kerekei
zakatolva járnak,
egy-egy állomáson
az utasok várnak.

Elsuhan az idő,
mint a viharos szél,
rohannak az évek,
de mi lehet a cél?

Elérni mindenkor
azt a szép állomást,
ott, ahol az ember
jól érzi magát.

Sokáig maradni
azon a helyen,
élni az életet
azzal, akit szeret.

Nem gondolni arra,
hogyan futnak az évek,
mert a szeretetünk
sosem érhet véget.

1999. jan.

Tavaszcím

Olvad már a szép, fehér hó,
jön a tavasz, meleghezó,
úgy várom én, mint a madár,
mely messze földről visszajár.

Elég már a hideg télből,
búcsúzzunk a zord időtől,
köszöntsük a kikeletet,
hozza el az új életet.

Bújjon elő az ibolya,
illatozzon a fenyőfa,
nyíljanak ki a virágok,
kertekben a tulipánok.

Zöldüljön ki erdő, mező,
gyümölcsfákon legyen termő,
legyen mindig sok napsütés,
a gazdáknak bőven termés.

Legyen vágyad szeretetre,
mint anyának gyermekére,
találd meg a boldogságot,
kedvesedben a jóságot.

Szeretőknek legyen szive
hosszantartó szerelemre,
szépen szóljon a csalogány,
ablakomnál halk szerenád.

Örülj mindig a tavasznak,
daloló kis madaraknak,
napsütésnek, olvadásnak,
békét hozó galambpárnak.

Fiatalok és idősek,
vidám dallal köszöntsétek
a hóvirág "születését",
a tavasz első hírnökét!

1999.jan.

Szerenád

Megállok egy ablak alatt
szép májusi éjszakán,
elhúzatom a cigánnyal
kedvesemnek nótáját.

Gyűjtsál gyertyát én szerelmem,
 tárd ki szíved ablakát,
 ragyogjon be ablakodon
 a hajnali holdsugár.

Fogadj el a szeretődtől
 egy nagy csokor virágdalt,
 emlékedből ne hervadjon,
 sosem feledd, mindig halld.

Szóljon neked a muzsika,
 hogy ne sírjon a hegedű,
 hallgasd a szép dallamokat,
 -ugye milyen gyönyörű?

1999.jan.

A bohóc

Sapkája nagy, orra krumpli,
 orcáját is jól kifesti,
 bőnadrágja, mint a gatyá,
 félméteres cipőorra,
 kabátja is olyan tarka,
 kacagni is lehet rajta.
 Hangszerei különbözők,
 ruhájában elrejthetők,
 mindegyiket kipróbálja.
 Közönségét kiszolgálja.
 Játszik szépen, bohóckodva,
 örömmel és mosolyogva
 nevelteti közönségét,
 beleadja szívét, lelkét.
 Szórakoztat ha teheti,
 bánatokat felejteti.
 Neki mindig ez a dolga,
 hogyha fellép a szinpadra,
 -akkor is, ha nincs jó kedve,
 valamitől sír a lelke,
 nem láthatja a közönség

a bohócnak könnyes szemét.
 Ki nevetetni született,
 porondon sírni nem lehet.

1999.febr.

Holdkóros

Éjfél ütött az óra,
 csend borult a házakra,
 alszanak az emberek,
 szép álmokat kergetnek.

Éjszakának idején,
 a házaknak tetején,
 elindult a holdkóros,
 éjszakai műszakos.

Kinyújtotta a kezét,
 pislogtatja a szemét,
 sétálgat a háztetőn,
 mint a pásztor a mezőn.

Megtalálta álmait,
 elérte a vágyait,
 visszatért az ágyába,
 elmerült az álmába'.

Véget ért a nagy kaland,
 elmúlt az éj, kivirradt,
 felébredt a holdkóros,
 a nappali műszakos.

1999.febr.

Hálószoza

Fekszik az ágyban a sötét,
 párna is lehunyta szemét.
 Alszik a csend a sötétben,

a dunna az ágy ölében.
 Kispárna is tollászkodott,
 neki csak egy kis hely jutott.
 Elfáradtak mindahányan,
 -mulattak a tollasbálban.
 Csendes lett a hálószoza,
 pihenni tért a pizsama.
 Álmodjatok szép álmokat,
 tartsátok meg a titkokat.

1999.febr.

Kertemben

Kiskertemben
 sok szép virág
 bontogatja
 szirmait,
 meleghezó
 új márciust
 hajladozva
 köszöntik.

Tulipánok
 nefelejcskek
 egymás mellett
 megférnek,
 illatozó
 jácintok közt
 ibolyák is
 kéklenek.

Tarka-barka
 a sok virág,
 milyen szépen
 pompázik,
 olyan, mint az
 erdő, mező
 mikor nyáron
 virágzik.

1999.márc.

Mezei zsongás

Tücsökzene szól a réten,
táncot jár a fürjecske,
magasra szállt a pacsírta,
messze hallik éneke.

Szorgoskodnak a kis hangyák,
zsonganak a méhecskék,
ganajtúró bogaraknak
sosem elég a lepény.

Kergetőznek az őzikék,
ugrálnak is nagyokat,
erdőszélen legelésznek,
hogyan megtömjék gyomrukat.

Tapsifüles ágaskodik,
hegyezi a füleit,
nem kell félni a puskától,
mert a vadász aluszik.

Ásítózik a gémeskút,
körülötte tehenek,
megszomjaztak a melegben,
friss kútvizet szürcsölnek.

Nyárfa alatt furulyázik
a gulyának pásztora,
futkározik hű kutyája,
a birkákat zavarja.

Csend honol az erdőn, mezőn,
így a nyárnak elején,
nyugalmat és békét áraszt
a virágzó tarka rét.

1999.máj.

Emlékek

Ülök és merengek,
nézek magam elé,
elröppent néhány év,
ami már a múlté.

Galambok röpködnek,
ide-odaszállnak,
élelmet csipkednek,
közben turbékolnak.

Hogy mi-minden történt,
nehéz felidézni,
de az emlékekre
mindig jó gondolni.

Végigjárni újra
azt a sok szép helyet,
amit a városban
újra megnézhetek.

Mennyit változott már,
mégis kedves maradt
a város főtere,
ahol jártam sokat.

Sok a látnivaló,
házak, szobrok, kutak,
mesélnek a múltrol,
mily csodálatosak..

Nem lehet betelni,
mert rövid az idő,
de látni kell mindazt,
mi emlékeztető.

Visszajönni újra
mindig felemelő,
járnai a Mecseket,
szívet melengető!

1999.máj.

Kisvasút

Zakatol a kisvonal
hegyen, völgyön át,
Mátra-alján pöfékel,
néha meg-megáll.

Kiránduló utasok
dala messze száll,
visszhangzik az erdőben,
hangos a határ.

1999.jún.

Füredi séta

Egy évforduló küszöbén
sétálgatunk Füreden, te meg én,
élvezzük a nyári napsütést,
mely áthatja szívünk melegét.

Ünnepelni jöttünk most ide,
add hát kezéd az én kezembe,
adjunk hálát, hogy ezt megértük,
sok éve egymást megszerettük.

Hálásan köszönöm e napot,
amit tőled mindig megkapok,
örömmel nyújtom át virágom,
hogy kifejezzem boldogságom.

1999.aug.

A fák nem beszélnek

A fák nem beszélnek,
de jeleznek valamit,
mint a néma ember,
ki mozgatja karjait.

Sétálok közöttük,
a levelek hullanak,
kopaszodó ágak
a nyártól elbúcsúznak.

Eljött az őszidő,
a lombhullás ideje,
színes lett az erdő,
mint a szivárvány színe.

Gyönyörű színskála,
pompás látnivaló,
természet csodája!
-mely mindig megújuló.

1999.szept.

Az álmok visszatérnek

Emlékszel? Azt meséltem neked,
álomban megfogtam kezéd,
-akkor valami elkezdődött,
egy derűs élet, kettőnk között.

Szép álmom volt, mi beteljesült,
-igaz, - mert szeretet érvényesült,
csak így lehet jutni messzire,
kéz a kézben egész életre.

Sok-sok évvel ezelőtt történt,
de mindig megmarad emlékként,
mert akkor találtunk egymásra,
és léptünk a boldogság útjára.

Hogy elszállt az idő fölöttünk!

-emléket sokat gyűjtöttünk,
ami jó, - megmarad örökre,
a te kezéd az én kezembe'.

Látod, milyen furcsa az élet?!

-Az álmok mindig visszatérnek.

1999. szept.

Megemlékezés

Szeretett barátunk,
elment már tíz éve,
mégis úgy érezzük,
mintha most is élne.

-Talán elutazott
a gyűjtő munkára,
vagy padlásokat jár?,
-senki nem találja.

Közelinek tűnik,
hogyan nincs már közöttünk,
-de nehéz elhinni
arról, kit tiszteltünk.

Felejtetni nehéz
az alkotó embert,
kinek hagyatéka
mindenkinek ismert.

De emlékezni kell
a pedagógusra,
aki megszállottan
keresgélt a múltba'.

A múltat kutatta
fáradhatatlanul,
amíg betegsége
megtámadta rútul.

Véget ért a munka,
folytatni nem tudta,
mert a gonosz halál
korán elragadta.

1999. szept.

Várom a párom

Bárhová mész, visszavárlak,
lelkiszemmel mindig látlak,
vigyázok rád, mint egy anya,
kinek kedves volt a fia.

Akárhol jársz a határban,
itt vagy szívem fogságában,
nem engedlek soha messze,
hogy hamarabb visszagyere.

Úgy örülök mikor látlak,
örömben átkarollak,
akkor tudok megnyugodni,
ha szíved hallom dobogni.

1999. szept.

Alkonyat

Alkonyodik, a Nap nyugovóra tér,
megnyugszik a falu, a játszótér,
csicsergő madarak fészükre szállnak,
párjukkal együtt egymáshoz húzódnak.

Elnyelik a házak a néma csendet,
mint a sűrű erdő a sötétséget,
nincs fény, nincs árnyék, csak esti nyugalom,
jöhet a szememre az édes álom.

1999.okt.

Kismadár

Egy kicsi madárka
rászállott a fára,
búsan csiripeli,
itthagyta a párja,
elrepült messzire,
egy melegebb tájra.
-Olyan árva lettem,
sírhatok utána!
-Megvárom a tavaszt,
újra fészket rakok,
abba várom vissza,
addig búsulhatok.

1999.nov.

Kereszt

Egy útszéli kereszt
álldogáll magában,
megcsonkított része
az útnak porában.

Szomorú a látvány
az emberi szemnek,
és a jó érzésű
keresztény embernek.

Cselekedni gyorsan,
mert már így is késő,
hiszen évek óta
emésztí az idő.

1999. nov.

Emlékezés három ifjú halálára

Egy kicsi madárka
rászállt a sírkőre,

búsan azt csicsergi,
-elmentek örökre.

Ifjú szívek voltak,
kik nem sokat áltek,
a földi élettől
ennyit érdemeltek?!

Ó, te kegyetlen sors,
miért tetted velük,
hogy fiatal fáktól
elvetted életük.

Nehezen gyógyulnak
utánuk a sebek,
mert mély nyomot hagytak,
sokára heggednek.

Talán majd az idő,
-ami feledteti
de az emlékezést
a szívünk megőrzi.

1999.dec.

Advent

Szép ünnepek közelednek,
kopogtat a karácsony,
fenyőillat száll a légben,
csengő szól az utcákon.

Adventnek a sugallata
béke és szeretet,
összejönnek a családok,
melegítik lelküket.

Fonják már a koszorúkat,
gyertyákkal feldíszítik,
megtalálva méltó helyét
az asztalra helyezik.

Milyen jó a várakozás,
 az adventnek ideje,
 boldog idők karácsonyán
 a kisdéd születése.

1999.dec.

Tisza-sírató

Szomorúan állnak az emberek
 a Szőke Tisza partján csendesen,
 gyertyát gyújtanak a halott folyóért,
 a benne elpusztult élővilágért.

Megtörölöm én is könnyes szememet,
 állok csendben, és nézem a vizet,
 a folyó megy tovább, viszi a mérget,
 a gyilkos ciánt, ami megöl mindent.

Szörnyű a látvány és rettenetes,
 a vízen úszó haltetemeket
 halászok gyűjtik vagonszámra össze,
 sok ember nézi, lelke összetörve.

Lesz még itt élet, döbbenet kérdik?!
 -talán majd egyszer, évekbe telik,
 ha majd az elmék ki fognak tisztulni,
 éltető vizet nem fogják szennyezni.
 2000. febr.

Emlékezés

Még diákok voltunk,
 mikor elkezdődött,
 a mi kapcsolatunk
 megpecsételődött.

Találkoztunk néha,
volt mikor titokban,
izgalmas volt kicsit,
talán így még jobban.

Nem volt más választás,
de megvolt a remény,
minden megoldódik,
és jó lesz a végén.

Sosem gondoltunk rá,
hogy egyszer feladjuk,
mert mindig azt mondtuk,
soha nem hátrálunk.

Múltak az éveink,
megszerettük egymást,
még a szüleink is
ránk adták az áldást.

Összeházasodtunk,
boldogsában élünk,
segítjük mi egymást,
amíg csak tehetjük.

Egyetlen fiunkat
úgy neveltük mindig,
tisztességben éljen,
bármerre kerül is.

Találja meg mindazt,
mi számára fontos,
azt amire vágyik,
legyen ő is boldog.

Ennyi év távlatában
sok hatás ért minket,
de soha nem adtuk
fel az elveinket.

A rögös utakon
mindig végimentünk,
kéz a kézben együtt
soha el nem tértünk.

Így telnek éveink,
lassan megőszülve,
a fűtött szobában
egymást melegítva.

Olykor szóba kerül
a szép diák élet,
lassan halványulnak
azok az emlékek.

De a jó megmarad,
örökké őrizzük,
szerető szívünkben,
ameddig csak élünk.

2000.febr.

Kerek évforduló Idámnak

Most, hogy hatvan lettél,
semmit sem változtál,
megmaradtál annak,
ki azelőtt voltál.

Hűséges, jólelkű,
meleget árasztó,
családi fészekhez
mindig ragaszkodó.

Példás az életed,
mint a jó anyáknak,
és összetartója
egy szép kis családnak.

Tele van a szíved
igaz szeretettel,
másokért is dobog,
-akkor hevesebben.

Szerénység jellemzi
az egész lényedet,
úgy ahogy élsz, és kell
egy igaz embernek.

Maradj mindig ilyen
életed végéig,
sok jó tulajdonság
kísérje útjaid.

Akkor boldog lehetsz,
nem érhet csalódás,
a sok virág mellé
mindig jut napsugár.

2000.febr.

A mi kis városunk
(Jászfényszaru dicsérete)

Jászfényszaru szép kis város,
két megyével is határos,
büszkék vagyunk városunkra,
a sok szorgos lakójára.

Kezük nyomán épül, szépül,
mint a virág úgy színesül,
hírünk eljut messze földre,
iparunkból jut külföldre.

A fogyasztók alig várják
kertészeink zöldárúját,
feszülnek már a fóliák,
hogy a piacot ellássák.

Önkormányzat büszkesége
 gyermekeink fejlődése,
 támogatják az oktatást,
 annak magas színvonalát.

Nem kevésbé a kultúrát,
 -csoportjaink bizonyítják,
 tudásukat messze viszik,
 jó hírünket így terjesztik.

Huszáraink szép élete
 elődeink tisztelete,
 megnyertek ők sok nagy "csatát",
 harcban edzett jász katonák.

Emlékezzünk, s ne feledjük,
 akik sokat tettek értünk,
 bárhol járunk messze földön,
 legjobb mindig a jász-földön.

Oda mindig hazavárnak,
 van helye a jó barátoknak,
 gyermekkori emlékeket
 idéznek föl a szerettek.

2000.márc.

A csata

Gyülekezik a sereg,
 nagyra nőtt a harci kedv,
 -gyalogosok, huszárok,
 csatasorba álljatok!

Felvértézve mindennel,
 megfelelő fegyverrel,
 ágyú is van megtöltve,
 ütközetre készítve.

Gyermekek és asszonyok
az aranytartalékok,
front mögött az ő helyük,
rájuk ott van szükségünk.

Elkezdődött a csata,
ágyúdörgés nagy zaja,
a huszárok vágtaznak,
fényes karddal vagdosnak.

Hurrá, hurrá, - előre!,
ellenséget legyőzve,
kézitusa, párharcok,
szúrjanak a szuronyok!

Segítenek a társak,
cseh és osztrák bajtársak,
harcoljunk a zászlóért,
a végső győzelemért!

Hatalmas a küzdelem,
milyen jó, hogy vértelen,
igen nagy a csatazaj,
hál' istennek nincs más baj.

Eljátszák ők a harcot,
hagyományból kalandot,
tisztelet az ősöknek,
kik hazáért küzdöttek.

Csata – de megrendezett,
történelmet idézett,
a múltat ne feledjük,
hőseinket tiszteljük.

2000.ápr.

Gémeskút

Méltóságteljesen
áll a füves pusztán,
messziről meglátni,
hogy bólogat némán.

Szomjazó madarak
szállnak kútágasra,
árgus szemmel néznek
itatóvályúra.

Marhák veszik körül,
oltják a szomjukat,
frissítő víz mellett,
kérődznek nagyokat.

Puszták ékessége
a karcsú gémeskút,
emlékeket idéz,
hogy milyen volt a múlt.

2000. jún.

Duna-kanyar

Mesél a táj kis hazáról,
csodálatos Visegrádról,
Duna-kanyar, de szép vidék!
-összegyűlt itt sok-sok emlék.

Nagyjainknak otthont adott,
védelmükről gondoskodott,
kik hazáért sokat tettek,
történelmet teremtettek.

Ránk hagytak sok maradandót,
várat, bástyát, látnivalót,
őrizz meg az utókor
az emlékeket mindenkor.

Óvjuk, védjük ezt a kincset,
amit eleink megvédték,
láthassák az élő múltat,
ami nekünk irányt mutat.

2000.jún.

Nádas a Zagyvában

Magasra nyúlnak
a vékony nádszálak,
a vízpart mentén
szigetet alkotnak.

Ott fészkel közte
kicsi nádirigó,
kihallik onnan
a hangos énekszó.

Visszahangzik tőle
csendes folyó medre,
amit visszaver
a víz fényes tükre.

2000.júl.

Kilátó

Messziről látom karcsú lábait,
feszesen áll, és nem botladozik,
nyúlik, magasodik a fák között,
árnyékot vet a víz tükre fölé.

Közel megyek hozzá és kémlelem,
elindulok föl, lábam szedhetem,
csak menni, és menni fel a csúcsra,
nézhetek onnan messzi, távolra.

Nézem a tájat, a szép vidéket,
mi lenyűgöz engem, mert itt élek,

szép ez a föld, ahová születtem,
 ahol anyámat megölelhettem.

Vonulnak felhők, utazom velük,
 fenn a magasban, milyen jó együtt,
 járni a világot gondolatba'
 majd visszatérni kicsi hazámba.

2000.júl.

Tűzijáték

Rakéták robbannak
 fenn a levegőben,
 szép csokrokat látok,
 piros, fehér, zöldben.

Levelek, virágok,
 sok-sok változata,
 milyen csodálatos
 e játék látványa!

Szépen formálódnak
 egymás után sorban,
 a kis város fölött
 esti vigalomban.

Emlékeket idéz
 ez a látványosság,
 nyári meleg esték
 lehulló csillagát.

Kéz a kézben jártunk
 estéről, estére,
 sokat beszélgettünk,
 gondoltunk jövőnkre.

Tiltott szerelemből
 csendes esküvőre,
 ami meg is történt,
 harminckilenc éve.

Jelképesen nyújtom
e színes virágot,
legyünk mindig ilyen
békésen boldogok.

2000.aug.19.

Galga

Csendesen folydogál
ez a kicsi folyó,
medrében kevés víz,
néhány hal és sikló.

Nedves partja mentén
nád is található,
ahol fészket rakott
kicsi nádirigó.

Megállok a hídján,
nézelődök némán,
eltűnődök a sok
kihalt tanya láttán.

Békák kuruttyolnak,
rigók énekelnek,
fecskék mélyre szállva
vizet szürcsölgetnek.

Békés itt az élet
erdő közelében,
csak a fák doktora
kopácsol szüntelen.

Nem is olyan távol
véget ér a Galga,
kicsi folyó vizét
elnyeli a Zagyva.

-A Cserhátból jöttél
kanyargós utakon,
hogy itt találkozzál
a felső Jászságon.

A mi kis városunk
szívesen fogadott,
Fényszaru határa
neked helyet adott.

2000.aug.

Tornaóra

Sípszó hangzik, - figyelem!,
szedd a lábad íziben,
fuss, rohanj a helyedre,
mert a torna kezdődne!

Karod, lábad mozgasd meg,
álmaidból ébredj fel!
-kicsi mozgás jól esik,
ezért sokan kedvelik.

Megpezsdíti véredet,
erősíti testedet,
ki a mozgást szereti,
egészségét megőrzi.

Erős leszel, mint a bors,
ha kicsi is, alapos,
nem hagy cserben a fejed,
próbáld meg, és elhiszed!

2000.szept.

Őszi Mátra

Sokszínű levelek
hullanak a földre,

kopaszodó ágak
készülnek a télre.

Fújdogálja szellő,
mint a színes fátyolt,
néhány sárgult levél
lábam elé hullott.

Napsugár átjárja
az őszülő Mátrát,
mutogatja az ősz
az igazi arcát.

2000.okt.

Visszaemlékezés

Sokáig koptattam
iskolám aszfaltját,
éveken keresztül
tartottam óráját.

Futottak gyerekek,
kopott sok-sok cipő,
játékra is jutott
mindig jócskán idő.

Edzések, versenyek,
kemény vetélkedők,
izgalmas percekben
sírók és nevetők.

Izzadság cseppektől
síkos volt az aszfalt,
csúszások is voltak,
nem okozott nagy bajt.

Hangos volt az udvar
a remek csatáktól,
lázás szurkolóink
nagy tapsviharától.

A szorgalmas munka
meghozta gyümölcsét,
sok szép trófeával
mindig elismerték.

Növeltük hírnevét
kedves iskolánknak,
eredményeinkkel
kicsit városunknak.

Volt mindig nagy öröm
a versenyek után,
emlékek maradnak
hosszú évek múltán.

2000.okt.

Vigyázz a szívedre

Vigyázz a szívedre, amíg csak lehet,
vedd mindig komolyan az intő jelet,
hallgass a szóra, - józan intelemre,
ki jót akar neked, hála jár érte.

Ne feledd soha, hogy ki áll melletted,
s gondolatban mindig ott van veled,
sose' vedd zokon, hogy aggódik érted,
ezt tette mindig, már megismerhetted.

Mint egy gondos anya, őrzi gyermekét,
tigrisként óvja szerető hitvesét,
Így van ez jól, - igen, ennyi év után,
ez a természetes, hogy féltjük egymást.

Nem vagy már fiatal, ezt be kell látni,
ebben a korban nem szabad ugrálni,
sokszor úgy érezzük, erősek vagyunk,
de ez csak látszat, így kell elfogadnunk.

Ne akarj többet, mint egy egészséges,
-tudod ezt te is, ez nem lehetséges,

legyél elégedett, 'mit a sorstól kaptál,
akkor előtted még szép, hosszú út áll.
Mert messzire juthatsz, ha te is akarod,
ha kincsedet, - szívedet okosan óvod.

2000.nov.

Halottaink emlékére

Mécsesek pislognak,
gyertyák füstölögnek,
halottaink napján
a szívek megtörnek.

Csendes a temető,
a sírok hallgatnak,
szeretteink fölött
a könnyek hullanak.

Emlékezzünk rájuk
némán gondolkodva,
-álmodjatok szépet,
ott lenn megnyugodva.

Néhány szál virágot
sírotra teszünk,
szeretet jeléül,
-soha nem felejtünk.

2000.nov.

Eltévedt kismadár

Eltévedt kismadár
esti szürkületben,
nem találja helyét
ágak sűrűjében.

Megpihen az árva
levelek közt bújva,
hűvös éjszakában
sűrű köd takarja.

Pirkadatkor ébred,
rögvest el is repül,
meglelve a fészkét,
boldogan beleül.

2000.nov

Apó meséi

Késő őszi estén
korán sötétedik,
a meleg szobába
a csend beköltözik.

Dohányzacskó, pipa
kell a nagyapónak,
mert nagy rabja lett ő
ennek a szokásnak.

Pöfékel az apó,
szívja a pipáját,
nagyokat nyögdécsel,
majd megtörli száját.

Bagóval tömködi
a fogai közét,
hogy ezzel enyhítse
fájdalom érzetét.

Kackiás bajuszát
kicsit megpödöri,
majd a gondolatait
lassan összeszedi.

Mesélgeti lassan
élet-történetét,
a kemence mellett,
hogy mi minden történt.

Régi-régi mesék
az elmúlt időkől,
amit ő is hallott
a nagyszüleitől.

Nem volt könnyű élet
a szegény embernek,
de volt helye mindig
igaz szeretetnek.

Nagyokat szipákol
hosszú pipa szárán,
sóhajtozva mondja,
-drágább lett a dohány.

Füstkarikák szállnak,
majd szerte oszlanak,
a lámpák fényei
egyre halványodnak.

Álmosodik apó
fogy a dohány füstje,
álmos az unoka,
pislog a kis szeme.

“Tegyük el magunkat
a holnapi napra,
folytatom a mesét,
ha megvirrad újra.

Álmodjunk szépeket
gyönyörű világról,
akkor a mesém is
a boldogságról szól.”

2000.nov.

A győzelem vágya

Ha győzelem vágya
járja át a szíved,
ha első akarsz lenni,
csak akkor add a neved.

Ne légy elégedett,
lehet javítani,
dolgozni keményen,
meglátod megéri.

Ha kitűzted célod,
küzdj és harcolj érte,
a végén meglátod,
meglesz az értelme.

Amit elvállaltál,
csináld becsülettel,
ha sokszor fárasztó,
pótold a szíveddel.

Tiéd lesz a pálma
sok-sok küzdelemmel,
de hidd el megéri,
egy szép győzelemmel.

Büszkén viselheted,
megdolgoztál érte,
a szorgos munkának
meglett a gyümölcse.

2000.dec.

Az új évezred küszöbén

Elérkezett újra
a bohóság napja,
fújjuk a trombitát,
messze szóljon hangja.

Örüljünk, vigadjunk,
itt van az alkalom,
az év búcsúztatón
mindenki mulasson.

Szóljon vidám zene,
daloljunk, táncoljunk,
közben az étkeket
borral lelocsoljuk.

Éjfélkor köszöntőt!
-ha majd üt az óra,
kívánjunk szép jövőt
ezredfordulóra.

Bontsuk fel a pezsgőt,
koccintsunk jövőnkre,
igyuk meg fenékig
az új évezredre.

2000.dec.31.

“Hogy mondjam meg néked...?”

Ünnepi hangulatban
hallgatom rádióm,
kicsit elmerengek,
-mily' sok szép nóta szól.

Nótákat küldönek
jó kívánságokkal,
évfordulók napján
kedvenc dallamokkal.

Néhány kedves mondat
mindegyikhez kijár,
-milyen boldog lehet,
kihez a dallam száll.

Felkapom fejemet,
mikor nevem hallik,
a sok szépet és jót
mind nekem üzenik.

Felcsendül a nóta,
mit mindig kedveltem,
hű társam nevében,
nagy-nagy szeretettel.

Kicsit meghatódva
könnyek is hullottak,
-köszönöm én Néked,
mert szívemhez szóltak.

Emlékeztet minket
fiatalságunkra,
mikor ablakodnál,
szépen szólt a nóta:

“Hogy mondjam meg néked,
mennyire szeretlek?”....

2000.dec.

Gyertyafény

Elérkezett újra
várva várt szent este,
együtt van a család,
készül az ünnepre.

A szeretet napján
ünnepeljünk csendben,
sok jó kívánsággal,
családi békében.

Ajándék is kerül
a díszes asztalra,
csillagszóró fénye
azt megvilágítja.

Feldíszított fenyőn
gyűjtsuk meg a gyertyát,
énekeljük szépen
a karácsony dalát.

Pislogó gyertyafény
áthatja a szobát,
meghatottan nézzük
a feldíszített fát.

2000.dec.

Karácsonyi csengetés

Csengettyű-szó hallik
a csendes utcáról,
hópelyhek hullanak
a magas égboltról.

Hófehér karácsony,
szeretet ünnepe,
milyen jó, hogy eljött
Jézus születése.

Úgy vártuk jöttödet,
mint a szülő anya,
kinek megszületett
az egyetlen fia.

Boldog születésnap
karácsony szent este,
a csengettyű hangja
világgá hirdesse.

Öleld kebledre
Mária, fiadat,
adj hálát Istennek,
mondd el az imádat.

2000.dec.

Elmélkedés

Életünk során több mindent megélünk;
jót, rosszat, milyen sokat átélünk,
se szeri, se száma a történetnek,
amely megfelelne egy-egy regénynek.

Leírni azonban csak ritkán szoktuk,
a fontosabbakat elraktározzuk,
megmarad élőnek emlékeinkben,
és mély nyomot hagy mindig a lelkünkben.

Öröm és bánat, kinek mi adatott,
-legtöbbünknek mindkettőből jutott.

A sérelmek meggyötrik életünket,
a sikerek erősítik hitünket,
hogy melyikből volt több, nem mérlegeljük,
mert számadást is csak ritkán készítünk.

Olykor-olykor, ha felvillan valami,
a kellemest mindig jó elmondani,
és mesélni róla igaz meséket,
ezek teszik szebbé az életünket.

A sebek idővel begyógyulnak,
a derűs élmények megmaradnak.

És ahogy halad az idő fölöttünk,
legtöbbször már csak a múltról beszélünk,
mert az idő lassan lealkonyodik,
újabb történet már kevés adódik.

2001.febr.

Tavaszcím

Úgy várlak szép tavasz,
hozd el a meleget,
rügyezzenek a fák,
hozzák a levelet.

Jöjjenek madarak,
tavasz hirdetői,
daloljanak szépen
az új hírnökei.

Bujkáljon ibolya
illatos virága,
ragyogó napsugár
hulljon a világra.

Legyen szép az élet,
mint a virágos rét,
szórja a napsugár
éltető erejét.

2001.márc.

Könnycseppek

Könnycseppek csordulnak
emberek szeméből,
zavaros víz tódul
a Tisza medréből.

Kiöntött a folyó,
elmosta a gátat,
a sok homokzsák sem
védte a falvakat.

Rátört a házakra
az iszapos tenger,
mérhetetlen károk,
sok szomorú ember.

Összeomlott házak,
állati tetemek,
eltűntek az utcák,
a falvak üresek.

Egy élet munkája
 az ár martaléka,
 nem maradt már semmi,
 csak a tragédia.

Meg a mély fájdalom,
 ami lassan enyhül,
 ha levonul az ár,
 a szívünk megrendül.

Leírni is nehéz
 amit itt átéltek,
 megtört arcok láttán
 borzalmak, keservek.

2001.márc.

Nagyerdei emlék

Fák, parkok, virágok,
 szép kocsányos tölgyek,
 erdei utakon
 sétálgató hölgyek.

Vidám, szép majális,
 ragyogó napsütés,
 élményekben gazdag
 kellemes üdülés.

Csónakok ringanak
 a fényes tó vizén,
 vásári hangulat
 a Vigadó mentén.

Sok-sok látnivaló
 itt a Nagyerdőben,
 időnket mulatva
 a szép környezetben.

Belváros zajától
kicsit távolabbra,
pihenőre térni
kellemes szobába.

Nyáreleji idő,
apró örömmel,
Nagyerdei szálló
kedves emlékekkel.

2001.máj.

Mamika

Bár kórházba nem akart menni,
most erre is rá kellett venni.
Belátta,- nincs más választása,
jött a mentő sürgős hívásra.
Szükség volt a gyors segítségre,
a szakszerű orvosi kézre.
Megkapta mindezt tisztességgel,
a neki járó szeretettel.
Köszönetet mondott mindezért,
majd fáradtan pihenőre tért.
Ennél szebb búcsú nem is lehet,
-egy anya mondott köszönetet.
Erős akarattal viselte,
mit ráért a gondviselése.
Életöszöne napokig élt,
megtettek mindent életéért.
Ám a szive csendesebben vert,
majd szép halkan végleg megpihent.
Arany szive nem dobogott tovább,
mert elköszönt Ő, a legdrágább.

2001.máj.

Tekergek

Járom az utakat
földúton, aszfalton,
tekerem a bringát
úttalan utakon.

Mint magányos farkas
eljutok messzire,
fűtyülök, dalolok,
szabadon kedvemre.

Néhány kilométer
a lábamban van már,
néha megpihenek
mint a vándormadár.

Majd újra indulok
jó kedvre derülve,
élvezem a tájat
a nyeregre ülve.

Csodaszép természet!,
-virul már a határ,
bárányfelhők mögül
a Nap kikandikál.

Virágok illata
a határt bejárja,
enyhe szellő viszi,
orromat átjárja.

Madarak röpködnek
táplálékot gyűjtve,
hogy a kicsinyeknek
rakják a csőrébe.

Megéheztem én is,
indulok már haza,

gyűjtöm az erőmet
a következő útra.

2001.máj.

Egy pedagógusnapra emlékezve

Magamhoz ölelem az egész világot,
ezen a szép napon a sok kis diákot,
szeretet sugárzik minden egyes arcon,
nincs is ennél szebb nap az egész világon.

Minden szál virág a hálának jelképe,
amit adtok nekem, szívek szeretete,
örömmel fogadok minden kívánságot,
pedagógusnapon szerető jóságot.

Mit jó szívvel adtam, most mind visszakaptam,
emlékeim közül sok szépre gondoltam,
-könnyező szemekkel, meghatódva állok,
a sok-sok virággal lassan elbúcsúszok.

A buksi fejeket végigsimogatom,
a meghatódottságtól el is megy a hangom,
öröm és bánat könnyei hullanak,
így örül a tanár ennek a szép napnak.

2001.jún.

Nem dobog az anyai szív

Nem dobog az anyai szív,
váratlanul megállt, nincs többé,
itthagytá kedves családját,
csak emléke marad örökké.

Mindene volt a családnak,
kit soha nem lehet pótolni,
megérteni nagyon nehéz,
és fájdalom belegondolni.

Néhány fénykép az asztalon,
 hol szerettei ülik körbe',
 -így együtt van mindig velük,
 a legdrágábbra emlékezve.

Mamika elment messzire,
 halk szavát már nem halljuk sose,
 elfáradt és pihenni tért,
 virágok közé, temetőbe.

Nyugodj békén, nem felejtünk,
 múlhatnak az évek felettünk,
 amit adtál szeretetet,
 szívünkben őrizzük, míg élünk.
 2001.júl.

40 év

Oly hosszú szép idő,
 mire emlékezni kell,
 felidézni sok jót,
 derűs emlékekkel.

Éppen negyven éve,
 egy augusztusi napon
 egymásba karolva
 boldog Igent mondtunk.

Negyven év elrepült,
 sok gondban és örömben,
 segítettük egymást
 nagy-nagy szeretetben.

Mert úgy lehet megélni
 a sok-sok boldog évet,
 ha két ember szívéből
 sugárzik a szeretet.

2001.aug.

Arcok a ház falán

Emlékezni jöttünk
mindannyian ide,
e tisztos ház elé,
csendben ünnepelve.

Felidézni mindazt,
mi mesébe illő,
ám mégis megtörtént,
tanú a sok élő.

A két életutat
sokan már ismertük,
az ifjakkal pedig
most megismertetjük.

Itt éltek közöttünk
egyszerű emberként,
mégis nagyok voltak,
a tisztességükért.

Egész életükben
mindig gyógyítottak,
éjt nappallá téve,
el nem fáradhattak.

Lehetett rossz idő,
nappal vagy éjszaka,
gyógyító szándékkal
indultak az útra.

Ha kellett szekérrel,
de legtöbbször gyalog,
időben érkeztek,
-beteg nem várhatott.

Ilyenek voltak ők,
kik szerényen éltek,
igaz emberségből
példaképek lettek.

Emléktáblát avatunk,
így emlékezünk,
virágkoszorúkkal
előttük tisztelgünk.

Gondozzuk míg élünk
ezt az emlékhelyet,
majd az utódaink
a helyünkbe lépnek.

Kedves fiatalok,
azt kérjük tőletek,
elődök emlékét
féltve őrizzétek.

2001.okt.

Fűzések

Paprika fűzések
a házak udvarán,
szárítják, érlelik
ősz nap sugarán.

Aprólékos munka
ügyes kezek által,
kell a szakértelem
mesteri munkával.

Mire elkészülnek
a piros "függönyök",
szépen díszítenek,
mint nyakban a gyöngyök.

Fűszer lesz belőle,
étkeket ízesít,
inyenc falatokat
szépen megszínesít.

2001.okt.

Emlékfa pedagógusoknak

Tanítók, tanárok!
-rátok emlékezünk,
fejet hajtunk nektek,
titeket ünneplünk.

“Lámpások” voltatok
tanyákon, falvakban,
és élen jártatok
a tudományokban.

Egyszerű emberként
szegényen éltetek,
kevés fizetségért
minket neveltetek.

Szerény körülmányek,
egyszerű iskolák,
tisztelt tanítóktól
kaptunk sok-sok tudást.

Még a tanyákon is
épültek iskolák,
tanyai gyermekhez
elvinni a tudást.

A szegény gyermekek
nem mind tanulhattak,
kellett a munkájuk
népes családjuknak.

Később egyre többen
tanulni mehettek,
hogy négy vagy hat osztályt
elvégezhesenek.

A legjobbak közül
csak kevesen voltak,
akik segítséggel
tovább tanulhattak.

Teltek-múltak évek,
-elértünk a mához,
épült új iskola,
korszerűbb munkához.

A pedagógusokra
új feladatok vártak,
hivatástudattal
mindent megoldottak.

Jöttek új nevelők
helyből és vidékről,
jelesre vizsgáztak
a szakértelemből.

Közülük többen is
itt letek otthonra,
itt telepedtek le,
nem vágytak más honra.

Nagy-nagy szeretettel
végezték munkájuk,
gyermekszeretetről
szól az ő példájuk.

Méltatjuk életük,
róluk emlékezünk,
emlékfát állítva
előttük tisztelgünk.

Csendélet

Szép, ragyogó színek,
piros tulipánok,
fekete vázában
a nyíló virágok.

Nézni is nagyon jó,
szemet gyönyörködtet,
hogy tudott a művész
alkotni ily szépet.

Mintha élő lenne
a csodás alkotás,
a sokszínű csendélet
csupa ragyogás.

2001.nov.

Sült krumpli

Hideg téli napon
megyek az utamon,
fázós kezeimet
a zsebembe dugom.

Sült krumplit fogdosok,
melegítem kezem,
majd ha felmelegszik,
a krumplit megeszem.

Kesztyűre nem tellett,
sem meleg ruhára,
finom falat helyett
csak meleg krumplira.

Sokszor előfordult
sült krumplis esetem,
szegény idők voltak,
máig sem felejttem.

2001.nov.

Első tanítóm
(Kisiskolás emlékeim I.)

Élénken emlékszem
az első évekre,
mily szerényen éltünk,
vágytam a melegre.

Zord téli napokon
mentem iskolába,
sokszor bizony fáztam,
míg beértem oda.

Kályha mellé álltam
kicsit melegedni;
Fagyos ruháimat
ki kellett engedni.

Szerettem ott lenni
a gyerekek között,
tanulni, játszani,
ez mindig feltöltött.

Mikor becsöngettek,
kezdődött az óra,
meredten figyeltem
a tanító úrra.

Kedves szavaival
melegséget adott,
el is felejtettem,
hogy oda kinn fagyott.

Pedagógus volt ő,
egyszerű tanító,
aki mindig tudta,
hogy mi a legszebb szó.

2001.nov.

Bágyadt napsugár

Bágyadt őszi napsugár
erőtlenül pislog már,
messze jár a napkorong,
ki tudja, hogy hol bolyong.

Eljött az ősz, beköszönt,
a meleg nyár elköszönt,
falevelek sárgulnak,
majd a földre hullanak.

Színesedik az erdő,
szürkül a látómező,
fújdogál a hideg szél,
útban van a rideg tél.

2001.nov.

Kisiskolás emlékeim II.

Sok-sok éve annak,
-kisiskolás voltam,
a hajam színéről
meg is látszik rajtam.

Emlékek maradtak
abból az időből,
most egyet elmondok
a megtörténteiből.

Háborús idő volt,
az ország megszállva,
először németek,
oroszok utána.

Iskolánk tele volt
idegen emberrel,
főleg katonákkal,
harci fegyverekkel.

Oda nem járhattunk,
más megoldás kellett,
az osztályfőnökünk
ajánlott egy helyet.

-Járjon az osztálya
az ő lakására,
hogyan a tanulását
tovább folytathassa.

Nem volt más megoldás,
mi ezt elfogadtuk,
hajlottunk a szóra,
jó gyerekek voltunk.

Nap, mint nap eljártunk
az "új iskolába",
vittük a kisszéket,
legtöbbször nyakunkba'.

Így teltek a napok,
amit meg is szoktunk,
kissé szokatlan volt,
de mi tanulhattunk.

Egy rendhagyó tanév,
kicsit furcsa módon,
de mint kisdiákok,
nem vettük azt zokon.

Vártuk az év végét,
úgy mint más években,
és a bizonyítványt,
hogyan legyen kezünkben.

Élveztük a nyarat,
mert szabadok voltunk,
nem is gondoltunk rá,
-ősszel hová járunk?

-Ennyi a történet,
mire emlékeztem,
de ez igaz mese,
mert megtörtént velem.

2001.dec.

A mi postásunk

Kedves postásunkról
írok egy kis verset,
régóta ismerjük,
gyermeknek, felnőttek.

Mosolygós az arca,
valahányszor látom,
-pontosan érkezik
mindig az újságom.

Hozza a nyugdíjat
meg a leveleket,
de ha egyiket sem,
ő mond friss híreket.

A rossz idő nála
nem lehet akadály,
-tudja sokan várják,
akiket kiszolgál.

Mire végigjárja
rábízott körzetét,
legtöbbször meglátja
nyugvó nap lementét.

Lassan el is fogyott,
a sok-sok küldemény,
-örömmel nyugtázza,
most van sikerélmény.

Megkönnyebbült arccal
indul elszámolni,
onnan pedig haza,
családját ellátni.

Otthon elmeséli,
hogy mennyien várták,
jó érzés tölti el,
mert kedvesen fogadták.

2001.dec.

Évforduló

Dobog a szív egyre jobban,
jubilálunk FÉBE lázban,
-elérkezett a szép idő,
évek száma Tíz esztendő.

Ünnepeljünk méltóképpen,
barátok közt, de szerényen,
idézzük a múlt éveit,
sok-sok kedves élményeit.

-Mindig többen jöttek közénk,
hogy magukat jól érezzék,
kirándultunk szép helyekre,
mindannnyiunk örömére.

Színházba is eljutottunk,
FÉBE-bálban jót mulattunk,
barátságok is szövődtek,
melyek tovább erősödtek.

Sikerekben gazdag évek,
milyen gyorsan elrepültek,
panaszkodni még sincs okunk,
minden évben találkozunk.

Élvezzük az együttlétet,
mit a FÉBE megteremtett,
örülünk, hogy itt lehetünk,
jóbarátok közt a helyünk.

Köszönet jár mindazoknak,
kik önzetlenül dolgoztak,
itt lakók és vidékiek,
ti, mind csupaszív emberek!

2002.jan.

A zenekar

Játszik a zenekar,
visszhangzik a zene,
kihallik a dobszó
dübörgő üteme.

Pörögnek a verők
a dobos kezében,
-milyen jó a ritmus,
pezseg a véremben.

Hegedű, zongora,
szépen szól a hangja,
tangóznak a párok
egymást átkarolva.

Szakszofon, rumbatök
hangját úgy élvezik,
ropják a táncokat,
lányokat pörgetik.

Harmonikaszóló;
csodás melódia,
szerelmes szíveknek
csupa harmónia.

Nagyszerű zenekar,
hangulatos zene,
mindig jó hallgatni
egymást átölelve.

2002.febr.

Elhunyt pedagógusok emlékére

Tanítók, tanárok!
-rátok emlékezünk,
fejet hajtunk nektek,
titeket ünnepelünk.

“Lámpások” voltatok
tanyákon, falvakban,
és élen jártatok
a tudományokban.

Egyszerű emberként
szegényen élettek,
kevés fizetségért
minket neveltetek..

Ti voltatok azok,
kik fogták kezünket,
s a tudás várába
vezettetek minket.

Az igaz mesékből
kitárult a világ,
sok tanítványból lett
orvos, mérnök, tanár.

Ifjak és felnőttek,
köszönhatték néktek,
szabad idejüket,
ti jól szerveztétek.

Ők a színjátszásban
 lelték örömüket,
 sok fénykép és tabló
 őrzi emléküket.

-Szerény körülmények,
 egyszerű iskolák,
 tisztelt tanítóktól
 kaptunk sok-sok tudást.

Hivatástudattal
 végezték munkájuk,
 gyermekszeretetről
 szól az ő példájuk.

Méltatjuk életük,
 róluk emlékezünk,
 emléket állítva
 előttük tisztelgünk.

2002.márc.

Születésnapra

Harangozó Imre bácsi
 álmodott egy szép mesét,
 -hogyan lehetne szebbé tenni,
 nyugdíjasok életét.

Az álomból felébredve
 szötte a gondolatot,
 -tán meg kellene szervezni,
 egy jó nyugdíjas klubot.

Az álomból valóság lett,
 összegyűlt egy kis csapat,
 ők voltak az alapítók,
 nekik vagyunk hálásak.

Sok-sok kedves, szép emlékekkel
gazdagodott a tagság,
örömünket leltük mindig,
ha volt néhány bohóság.

Mókamester mindig akadt,
aki volt a hangadó,
néhány vicces bemondásán
kacagott a hallgató.

Eljutottunk színházakba,
kirándultunk sokfelé,
jókedvünkben énekeltünk
a buszon hazafelé.

Ez a húsz év gyorsan elszállt,
barátságok szövődtek,
-megosztjuk a gondjainkat,
örülünk a sikernek.

-Most, amikor ünnepelünk,
álljunk fel egy néma percre,
tisztelettel emlékezzünk
elhunyt elődeinkre.

2002.ápr.

Ózon Hotel

Kedves kis üdülő
Mátra sűrűjében,
olyan, mint egy templom
fenyvesek tövében.

Csend van a szállóban,
nyugalom, békesség,
pihenni vágyóknak
jóleső kedvesség.

Gyönyörű kilátás
a Kékestetőre,
tisztá, friss levegőt
szívhatunk tüdőnkre.

Sok énekes madár
fészkel az erdőben,
pirkadattól estig
énekel kedvesen.

Szép színes virágok
díszítik az erdőt,
jó lenne itt élni
hosszú, boldog időt.

2002.jún.

Úton

Ha elindulsz valahová,
járd végig az utadat,
ne engedj a gyengeségnek,
győzzön meg az akarat.

Ne hagyd magad ellágyulni,
erős legyél és kemény,
akkor lehetsz elégedett,
-mikor utad véget ér.

2002.jún.

Madarak fája

Laci bácsi kiskertjében
áll egy magas diófa,
lombja között sok kismadár
énekel a magasba'.

Szépen szól a madárkoncert
pirkadattól napestig,
kedves hangjuk messze hallik,
egészen a határig.

Fészket raknak “nyárilaknak”
 ősszel újra költöznek,
 csendes marad a “madárfa”,
 új tavaszra eljönnek.

2002.jún.

Hazafelé az ösvényen

Hazafelé az ösvényen
 egy fárasztó nap után,
 megpihenek fa tövében
 az utamnak derekán.

Jól esik egy kis pihenő
 a fák lombjai alatt,
 csendességben elnyújtózni,
 élvezni a nyugalmat.

Beszűrődő napsugarak
 játékosan csillognak,
 ágak között csiklandozzák
 verejtékes arcomat.

Daloskedvű kismadarak
 fújják már a riadót,
 -indulni kell hazafelé,
 hallom már a hívó szót.

2002.júl.

Nádiverebek

Rossz idő jár mostanában
 a nádiverebekre,
 mert megáradtak a folyók
 nádasokat ellepve.

Elárasztják a fészkeket
 a kicsi fiókákkal,
 viszi a víz, messze viszi
 a zavaros sodrással.

Nincsen fészek, sem fióka,
csak a sárga áradat,
szomorú a nádimama,
sajnálja az árvákat.

2002.aug.

Kastély

Városunknak főutcáján
van egy gyönyörű kastély,
ügyeskezű építőket
dicséri az építmény.

-Gyermekkori emlékeim
jutnak most az eszembe,
milyen volt a régi kastély,
hogyan gyönyörködtünk benne.

Féltő kezek szakszerűen,
szépen átvarázsolták,
szakemberek véleménye,
-mesteriek a munkák.

Néhány magas öregfenyő
oly vidáman bólogat,
tobozokkal üdvözlük a
kedves látogatókat.

Jó érzés az mindenkinek,
hogyan a szépet szeretjük,
ami jó volt a régeből,
utókornak átmentjük.

Kisvárosunk gazdagabb lett
egy szép látnivalóval,
képeslapon és fotókon
tudatjuk ezt másokkal.

2002.aug.

Visegrád árvíz után

Levonult az árvíz,
maradtak a romok,
a sárga tengerből
a pocsolyafoltok.

Homokzsák kupacok,
várost védő gátak,
szerte az utcákban
védelmet nyújtottak.

Megfeszített munka,
nagyfokú izgalom,
példás összefogás
volt a vízpartokon.

Küzdelem minden nap,
éjt nappallá téve,
menteni menthetőt,
értékeket féltve.

Így teltek a napok
az áradás alatt,
minek most már vége,
-tisztogatás maradt.

Sok a tennivaló
míg helyreáll a rend,
de a szorgos munka
most is megold mindent.

Az örök természet
nagy csodákra képes,
-megújul Visegrád,
és már újra népes.

2002.szept.

Telgáti-réten

Régi emlékeim
jutottak eszembe'
a Telgáti-réten,
sétálgatás közben.

Táborozni jártunk
e szép hegyvidékre,
a Dunakanyarba,
sok gyerek kedvére.

Gazdag programokat
lehetett tervezni,
amit túrázással
tudtunk "fűszerezni".

Emlékezetes volt
a Fellegvár túra,
és a Rám-szakadék
csodálatos útja.

Hajóztunk a Dunán,
csodáltuk a folyót,
ahogy elringatta
a rajta utazót.

Csodás látnivaló
a Mátyás-palota,
a Salamon-torony
a város színfoltja.

Volt itt játék, móka,
éjjeli riadó,
a tábortűz mellett
vidám mesemondó.

-Egy aprócska csokor
kedves élményekből,
jó volt emlékezni
rég szép időkről.

2002.szept.

Pipázó nagyapó

Szívogatja csutoráját
jóízően nagyapó,
elmeséli az életét,
-minden nap van hallgató.

Szereti a társaságot,
kik örömmel hallgatják,
körbeülik a szobában,
-a meséit nem unják.

Néha-néha nagyot sercint,
majd megszívja pipáját,
kisvártatva újra kezdi
érdekes mondókáját.

-Iskolába nem járhattam,
tehenész lett belőlem,
kellett a pénz a családnak,
-amit én is kerestem.

Nem volt könnyű a cselédsors,
ezt korán kipróbáltam,
de a kényszer mindig nagy úr,
-gyerekként megtanultam.

Így éltünk mi kiskorunkban,
dolgoztunk rengeteget,
szegényesen, becsületben
"tengettük" életünket.

2002.nov.

Mezítláb

Mezítláb jártam
réten, legelőn,
nem volt nekem sem
sarum, sem cipőm,
csak egy pásztorbot
volt a támaszom,
amivel jártam
mindig utamon.

2002.nov.

Kilométerkövek

Úttalan utakon
kilométerkövek,
régóta ott állnak,
már nem fehérlenek.

Megkoptak a számok,
itt-ott lehet látni,
poros oszlopokon
-az idő nyomai.

Száguldó világban
nem tartják már számon,
ki mennyit hagyott el
egy-egy útszakaszon.

Csak a kerékpáros
ismer minden követ,
mert az útja során
számontartja mindet.

Megáll az egyiknél,
pihen néhány percet,
majd folytatja útját
kopott kövek mellett.

2002.nov.

A fehérbotos ember

Botorkál az úton
a fehérbotos ember,
magamban gondolom,
-csak láthatna egyszer!

Vigyázva tapogat,
lassan közlekedik,
néha előfordul,
úton átsegítik.

Legtöbbször egyedül
intézi a sorsát,
mert elveszítette
legnagyobb támaszát.

Temetőben járva
mindig megtalálja,
-ismerős hant alatt
nyugszik az ő párja.

Igazi támasza
ott pihen régóta,
sokszor felkeresi
hosszú évek óta.

Néhány szál virágot
a sírboltra helyez,
tisztelet jeléül
kalapot is emel.

Kedves szavakból szőtt
imáját mormolja,
szép csendben elköszön,
majd elindul haza.

Már csak a fehérbot
a legfőbb támasza,
az segíti mindig
-útjairól haza.

2002.nov.

Papírtapír

Láttál-e már élő tapírt?

-Nem láttam én élő tapírt,
csak egy halom tekercspapírt,
meg is néztem mi van benne,
papírtapír lapul benne,
kibontottam, - járni nem tud,
papírpárnán el is aludt,
ébresztem, de nem hallja,
nagy a tapír nyugodalma,
hagy aludjon tapír papa,
álmát senki ne zavarja,
a tekercset leragasztom,
és gyorsan a sutba dugom,
-megnézheted, ha felébred,
és a ragasztást letéped,
-élőt meg az állatkertben,
ott láthatod szemtől, szemben.

2002.dec.

Tapsi hapsi

-Van egy jámbor Tapsi hapsi,
természetben szeret lakni,
kedveli a szabadságot,
erdőt, mezőt, rónaságot,
csak az a baj, sok a veszély,
szegény Tapsi mindentől fél,

-vadász lesen, róka mezőn,
 el akarják "kapni" fülön,
 vadászkutyák "bevetésre",
 ezektől meg ki nem félne?,
 -mérgeiben egy nagyot dobant,
 róka koma el is illant,
 -kétlábra áll, fület hegyez,
 látja, hogy a puskás is les,
 -figyeli a róka komát,
 el is süti a puskáját,
 a ravaszdi földre terül,
 lesipuskás beleszédül,
 -ezt meglátja Tapsi hapsi,
 uccu neki, el kezd futni,
 -örömében nagyot ugrott,
 puskásokat már nem látott,
 megúsza a vadásznapot,
 káposztából jót harapott.

2002.dec.

Árvák

Ha meghallod a szót,
 összeszorul szived,
 és csak arra gondolsz,
 -mily szomorú élet.

Apátlan, anyátlan
 kedves kis gyermekek,
 kik a sorsuk miatt
 oly számkivetettek.

Mert a kegyetlen sors
 azzá tette őket,
 sokszor magányosak,
 -nincs szülőszeregetet.

Adventnek idején
többször szóba kerül,
mit tehetünk értük,
rajtuk, hogy segítsünk.

Sajnálát nem elég,
sokkal többre vágnak,
igaz szeretetet,
melegséget várnak.

2002.dec.

Pincében

Még kisgyermek voltam
úgy negyvenöt táján,
sok-sok repülő járt
az égi nagypályán.

Háborús idő volt,
amit fel nem fogtam,
de a veszélyekről
már sokat hallottam.

Mikor a sziréna
vijjogásba kezdett,
futottak emberek,
-veszély közeledett.

Jöttek a bombázók,
-németek, oroszok,
szórták a bombákat,
és romboltak azok.

A családdal együtt
pincébe rohantunk,
és még sokan mások,
-az volt a mentsvárunk.

Sok időt töltöttünk
a dohos pincében,
felnőttek, gyerekek,
szorongtunk “békében”.

Mikor elrepültek
a bombázó gépek,
előmerészkedtünk,
-vége a veszélynek.

Így teltek a napok
a háború alatt,
bizony nem volt könnyű,
-az emlék megmaradt.

2002.dec.

Temetői könnyek

Arcokon könnycseppek
csillognak a fényben,
a gyászoló család
kinn a temetőben.

A koporsó körül
”némák” az emberek,
a meghatottságtól
a szó is megreked.

Sirató asszonyok
imákat mondanak,
és a mély részvétől
hangok elcsuklanak.

-Adjál neki békét
az égiek között,
és a földieknek,
kiktől most elkészönt.

-Koszorúk és csokrok,
sok-sok szép szál virág,
ez jutott csak neki,
meg a hideg földágy.

2002.dec.

Vadkacsa

Befagyott a horgászto,
hártyás a jég rajta,
rászállott egy vadkacsa,
megcsúszott a lába.

Nem volt neki korcsolya,
sem sítalp a lábán,
szárnyaival csapkodva
siklott a jég hátán.

2003.jan.

Fahídon

Állok a fahídon
s nézem a vizet,
a csendes kis folyón
a napfény megpihent.

Rövid már az útja,
mit még meg kell tenni,
kicsi folyó vizét
a nagyobb elnyeli.

2003.jan.

Harangláb

Magányos harangláb
kis falu főterén,
kecses lábain már
régóta áll hetykén.

Faragott tornyában
két kis harang lakik,
idő múlásával
hangjuk nem változik.

Békességben élnek,
mint a falu népe,
mindig megszólalnak,
pontosan időre.

Gyönyörű a hangjuk
-kedvesen zengő szó,
mintha azt mondanák,
-békében élni jó.

Amikor meghallják,
kalapot emelnek,
a hívő emberek
keresztet is vetnek.

2003.jan.

Hósapka

Hósapkát fújt a szél
a ház tetejére,
frissen esett hóból
formálta “méretre”.

Oly szépre sikerült,
mint egy szobrász-munka,
csillog a hókristály,
hideg összefogta.

Kandikál a kémény,
-hósapka tetején,
lassan eregeti
korommal telt füstjét.

Felkapja egy örvény,
tekergeti szerte,
fehér hósapkára
jut elég belőle.

A tél csak nem enged
a szorításából,
január, február,
elég már a hóból.

2003.febr.

Tizedik FÉBE-bál

Szépen szól a zene,
hivogat a bálra,
ez lesz a tizedik,
sok-sok ember várja.

Gyorsan eltelt tíz év,
kicsit emlékezzünk,
néhány szép emlékből
csokrot is köthetünk.

-Lapozgassunk vissza
gondolatainkban,
hogy milyenek voltak
néhány év távlatában.

Valamennyi más volt,
egyben hasonlított,
jó barátok között
a hangulat jó volt.

Volt itt mindig móka,
hangulatos zene,
tréfának is megvolt
a maga ideje.

Tombola-sorsolás,
szerény nyeremények,
a szerencséseknek
apró kis örömek.

Nem maradt el soha
bálszépe választás,
mellé uvarhölgyek,
-nehéz válogatás!

Szinészek, bemondók,
város szülöttei,
szívesen fellépnek,
mert jó itthon lenni.

Kedves vendégek közt
közismert emberek,
akik évről-évre
minket megtisztelnek.

Maradjon meg soká
ez a szép hagyomány,
jöjjünk el máskor is,
A FÉBE MINDIG VÁR!

2003.febr.15.

Csendes születésnap

Asztalon pogácsa,
üdítő és kávé,
szép fehér abroszon
szendvics, limonádé.

A poharak mellett
apró sütemények,
várom a köszöntőt,
-ezzel kedveskedek.

Eljött hát a vendég,
és egy jót csevegtünk,
apró kis étkekből
közben csipegettünk.

Néhány korty itallal
le is öblítettük,
elmúlt éveinket
most nem emlegettük.

Kellemes délután,
vidám időtöltés,
hatvanharmadikon
pezsgővel köszöntés.

Csendes szülinapon
szűkkörű ünneplés,
de nagyon jólesett
a megemlékezés.

2003.febr.

Távcsővel a Galga mentén

Kicsi folyón
karcsú fahíd,
lábát mossza
csobogó víz.

Folyó mentén
kákaerdő,
bújócskázik
benne süllő.

Kecskebéka
pöffeszkedik,
hátsófele
vízben fürdik.

Nádirigó
hangoskodik,
érces hangja
messze hallik.

A közelben,
erdő szélén,
éhes őzek
legelésznek.

Róka koma
egerészik,
majd zöld gyepen
heverészik.

Tapsifüles
kétlábra áll,
ugrik egyet
és továbbáll.

Harkály doktor
az erdőben,
kutakodik
fa kéregben.

Fészekrabló
kakukk madár,
hangja milyen
messzire száll.

Vadgerlice
fészket rakja,
kedves párját
odacsálja.

Galga mentén
sétálgatva,
jut szép élmény
minden napra.

2003.máj.

Útszéli harangláb

Útszélen áll egy harangláb,
régi jászok állíttatták,
korát nem is lehet tudni,
rajta számot nem találni.

Belepte a sok év pora,
rágja az idő vasfoga,
madár lakja kupoláját
ott énekli bús nótáját.

Nincs már benne a harangja,
elvitte a "haramia",
kötelestől, harangostól,
megfosztották szép hangjától.

-Szent Kristóf volt védőszentje,
míg lehetett meg is védte,
búbánat van most szívében,
könny csillog a két szemében.

Valahányszor arra járok,
egy-két percre meg-megállok,
szomorúan sóhajtozok,
majd csendesen továbbállok.

2003.jún.

Ébredés az Ózonban

Ablakomnál kinn a fákon
hajnaloknak hajnalán,
dalolnak a kismadarak
a Mátra szép oldalán.

Vidám kedvvel ébredszik
 András, Dávid és Mama,
 friss levegőt hoz a szellő
 a kitárt ablakomra.

Nyújtózkodom, nézem újra,
 csodálom e szép helyet,
 milyen jó itt az Ózonban,
 felvidítja kedvemet.

Fenyvesek és vadvirágok
 csodálatos illata,
 ölbeveszi a szállodát,
 a tüdönket átjárja.

Ránk tekint a Kékes-tető
 “magasra nőtt” vastornya,
 éjszaka is úgy ragyog, mint
 a hajnalnak csillaga.

2003. júl.

Látogatás

Kedves barátunknál
 látogatást tettünk,
 és a születésnapján
 fel is köszöntöttük.

Szerény ajándékkal
 kedveskedtünk neki,
 legyen az élete
 mindig örömteli.

Jó kívánság mellett
 -amit szívből tettünk,
 kellemes dolgokról
 vidáman csevegtünk.

Takaros házokról,
kedves családjukról,
-a két tündér lányról,
kedves unokákról.

Fotók és albumok,
megannyi emlék,
értő kezek által
összegyűjtött fénykép.

Gyönyörű kötetben
Valika munkája,
az ő iskoláját
hűen bemutatja.

Piros muskátlival
díszítik a házat,
dolgos kezeikkel
kertet “komponáltak”.

Harmónikus élet,
mi jellemzi őket,
így maradjon soká,
ameddig csak élnek.

2003.júl.

Tartalomjegyzék

Kiadói előszó	5
Agócs Zsuzsanna	7
Ézsiás László	16
Föglerné Kolozs Marcella	41
Zsámboki László.....	49

